

ET SANT TEGN

SOM ER OVERSETT

 . . . samlet denne morgenen i Herren Jesu Navn, og etter å ha bedt mye. Og i morges sto jeg ikke tidlig opp. Jeg sto opp litt sent, og jeg antar at alle vet hvorfor det er slik, akkurat nå.

² Jeg kom hjem, forleden morgen, eller forleden kveld, og naboen min sto i hagen, han og den lille datteren hans. Hans kone er sykepleier på barselavdelingen på sykehuset. Så han hadde en—en pinne i hånden, omtrent så lang, med en—en liten inskripsjon på, et bånd, og en liten lapp der det sto: “Bestefar Branham fra, rundt 3:43 eller 4:43, tror jeg, den 11. oktober.” Så, en stor parentes nederst, der det sto: “Du er eldre enn du tror.” Så jeg har juridiske rettigheter nå, til å hvile litt lenger om morgenen. Stemmer det, broder Wright, når du—når du blir bestefar?

³ Og så, jeg antar at det på en måte gir meg en unnskyldning, søster Kidd, denne morgenen, for at jeg ikke var oppe da du kom innom fra Ohio. Selvfølgelig, etter det følte jeg meg sannelig rundt ti år eldre, tror jeg. Men, som dere alle vet, fikk jeg et lite barnebarn der, rundt syv eller åtte pund, noe rundt det, den styggeste lille babyen jeg noen gang har sett. Sa: “Han ligner veldig på bestefaren sin.” Så . . . Og jeg bare ser hvor han fikk det fra, hvor Billy fikk det fra.

⁴ Så, i går kveld, da jeg gikk nedover gangen, etter å ha ringt, møtte jeg en gruppe trofaste venner fra Georgia og rundt omkring, og vi var alle der ute og så på de små karene. Og de er søte. Nå, de er bare . . . Jeg følte alltid noe slikt som: “Billy, du er redd for at du skal ødelegge dem, vet du. De er så små.” Og jeg tror det var søster Beeler som sa . . . Jeg pleide å tenke . . . Hun pleide å tenke det også, men, etter hvert fant hun ut at de ikke gikk i stykker så lett. Så, jeg tror det er ganske riktig.

⁵ I går ettermiddag hadde jeg privilegiet av å være nede i en av våre søstres hjem her i menigheten, datterens hjem; og jeg tror hun også går her i menigheten, der de hadde en liten bursdagsmiddag for broder Neville. Og han passerte en ny milepæl i går. Og derfor sier vi til broder Neville: “Et virkelig gratulerer med dagen”, hver og en av oss, fordi han er en veldig fin broder. Og, selvfølgelig, han har akkurat passert tjuefem, akkurat som meg. Og vi har akkurat passert det, for andre gang. Det er . . . Nå, man begynner å bli en gammel mann, når man passerer det merket for andre gang, vet du.

6 Jeg husker morgenen da Frankie Weber kom opp hit. Og han var naboen vår her; datteren hans bor der nå. Han er i Florida. Og Frankie og jeg gikk på skolen sammen. Og Frankie la inn bursdags-offeret sitt. Og jeg hadde forkynt da i omtrent tre eller fire år. Jeg ledet Frankie til Herren Jesus. Og han ga 25 cent. Jeg tror jeg var tjueto. Og han ga 25 cent. Jeg tenkte: "Åh, du store, mener du å fortelle meg at Frankie Weber er tjuefem år gammel? Puh! Du store, jeg gruer meg til tiden da jeg blir tjuefem." Nå er det like før jeg må gi tre stykker, så da, ganske snart. Så det—det er ikke lenge før jeg har tatt han igjen.

7 Når jeg ser bort her og ser broder og søster Kidd i åttiårene og fortsatt i god form, så tenker jeg: "Herre Jesus, tilgi meg for at jeg klager, på femtito." Og dem . . . Du er åtti, og broder Kidd er åttien. Er det riktig? Åttien. Og de er fremdeles i tjenesten. Og jeg sier dere, det gir oss mot, gjør det ikke? Ja visst gjør det det. Herren er sannelig god mot oss.

8 Nå, det er bare én beklagelig ting, som jeg gruer meg til, ved å ha møte her på morgenen, og det er . . . Det er en fryktelig, høres ut som en veldig skammelig ting å si. Men jeg har så mange venner som kommer, så langt borte fra, til—til møtene.

Jeg ser ikke Evans-familien her, men de er her et sted, antar jeg. De går aldri glipp av ett. Og vet dere hvor mange miles de kjører hver søndag for å høre forkynnelsen? Tretten hundre miles. De kan ikke ta turen for mindre enn seksti til sytti dollar i uken, for å gå på møte, det er riktig, når de kommer opp hit med hele familien sin, drar bort hit, betaler.

9 Nå, ikke bare det, men her er en liten broder nede fra Alabama, som kjører omtrent den samme strekningen hver uke. Broder . . . Åh, du! Broder "Welt"? [En broder sier: "West."—Red.] West. Jeg . . . Han ser ut som en guttunge, for meg. Han er—han er en far, har en flokk med barn. Men han får meg alltid til å tenke på at han ser så ung ut, han og hans kone. Broder West.

10 Broder og søster Palmer sitter bak der, nede fra Macon, Georgia.

Og—og søster Ungren, de er vanligvis her, nede fra Memphis, Tennessee. Er de her denne morgenen? Jeg—jeg . . . Vanligvis er de det. Søster Ungren og—og gruppen nede fra Memphis, Tennessee, langt, ja, helt bakerst.

Og det er andre. Jeg bare . . . De er bare for mange å nevne. Noen av dem, langt nede i det sørlige Kentucky. Noen, langt oppe rundt Chicago. Og noen er fra Chicago, og over Chicago, rundt omkring.

11 På søndag var det, så vidt jeg vet, en mann her helt fra California, og han kunne bare være her en kort stund, ville møte meg. Selvfølgelig, etter møtet var det vanskelig for meg. Og mannen dro tilbake, uten at jeg fikk møtt ham.

En annen kom inn fra Illinois, et sted. Hvis den mannen er her denne morgenen, var det de herligste og deiligste eplene jeg noen gang har spist. Og han ga meg en skjepe med epler.

Og en av brødrene nede fra Georgia, tror jeg det var, eller et eller annet sted, hadde med seg en kjempestor pakke med pekannøtter, omtrent så store, med tynt skall. Og, åh, jeg kan virkelig spise dem!

¹² Akkurat nå er jeg, selvfølgelig spiser jeg ikke store måltider i disse dager, har ikke gjort det siden moren min gikk bort. Jeg søker Herren etter en—en ny visjon. Bare spiser lette ting, og slikt som jeg . . . det minste jeg kan klare meg med; har gått ned tjue pund i vekt. Det vil si . . . Nå, jeg faster ikke. Jeg . . . nei. Det, gjør det bare på denne måten, det er ikke for å gjøre det for Herren. Du ønsker å gi Herren det beste du har. Ikke det . . .

¹³ Jeg så tilfeldigvis broder Sumner og dem bak der også. Det er bare så mange. Jeg . . .

Som, forrige søndag, nevnte jeg menneskene som—som våket over mamma og slikt. Og en virkelig trofast søster var der. Jeg glemte å nevne den kvinnens navn. Nå, hvis hun er her denne morgenen, så beklager jeg. En av dem var søster Beeler, og den andre var søster og broder Steffy. Og så mange! Jeg . . .

¹⁴ Dere kjenner meg alle godt nok til å vite at jeg ikke mener det, når jeg glemmer et navn eller glemmer en person. Så trofaste de alle var! Og noen ganger jeg er her, så nevner jeg bare noen jeg kommer på. Men jeg . . . Likevel mener jeg hele gruppen, alle sammen, ser dere, det er bare så fint. Og så, alle sammen, kjærlige, vennlige mot oss. Og vi setter virkelig pris på det.

¹⁵ Og nå, denne morgenen, skal vi prøve å nærme oss Guds Ord igjen. Nå, jeg ønsker å komme med denne uttalelsen, så det skal være helt klart, at jeg—jeg ikke bare kommer til noe møte bare for å bli sett. Jeg kommer ikke dit bare for å si: “Vel, jeg vil, kanskje be til Herren om å gi meg et—et Budskap som bare vil få folk til å føle seg virkelig bra og rope.” Vi har hatt massevis av det, men, og vi setter pris på det. Det er helt i orden. Ser dere? Det er fantastisk. Ser dere? Men det jeg ønsker å vite, er: “Herre, led Du mine tanker til noe som vil være til hjelp for folket, som vil føre dem nærmere Gud, som vil—som vil—som vil gjøre noe for dem, så—så, ikke så mye som å bygge dem opp åndelig, men bygge dem opp i Guds kunnskap og formaning, slik at de kan vite hvordan de skal stå når fienden kommer.”

¹⁶ Jeg snakket med en søster som har vært her oppe på besøk denne uken, søster Palmer. Hun sa, ville vite hvordan jeg i det hele tatt kunne overleve i denne regionen. Det er, du bare kommer inn her, og, ja, hver gang jeg kommer til dalen, blir jeg syk så snart jeg kommer hit. Det er bare virkelig usunt i dalen her. Vi vet det. Men Gud har mange barn her nede. Og så en av disse dager . . .

17 Jeg søker Herren nå, for å få et Budskap som kommer direkte fra Gud. Ser dere? Og jeg, ved Guds hjelp, tar jeg bare sikte på å holde fast til Han kommer, det vil si til Han taler noe til meg. For jeg føler at det burde være . . . Det er noe som er i ferd med å skje rundt her, og jeg ønsker å vite hva det er. Jeg ønsker å få vite det direkte fra Gud, slik at jeg kan si at det er SÅ SIER HERREN. Ser dere? Og da—da kan dere, dere, folket, vite da at det—det ikke er meg. Så, jeg ønsker å prøve å gjøre det slik, at, eller, høre fra Ham først.

18 Fordi, hvis Han legger Sine Ord i—i en person, vel, så er det ikke personen lenger; det er Ham. Så hvis mannen sier det, i seg selv, så blir det ikke til noe uansett. Men hvis Han er, Herrens Ord, er i mannen, vil Det komme frem, og da vil det—vil det være helt nøyaktig riktig. Det var det vi fikk påbud om i Bibelen, rundt det 20. kapitlet av Femte Mosebok, tror jeg Det står, ja: “Følg med, og hvis noen taler i Herrens Navn, og det ikke skjer, så ikke gi noen oppmerksomhet til den personen.” Ser dere? “Men hvis de taler det og det skjer, så bør du høre på det”, ser dere, “fordi det kommer fra Gud.”

19 Det er slik Gud har det. Han har lagt Sitt faste program her i Bibelen. Vi vet hvordan vi skal lese det opp. Men det er visse ting, som—som til Menigheten og til tiden og slikt, som Han ikke har skrevet her i Bibelen, så Han legger Sin Røst inn i en person, og de forkynner Det ut, ser dere, forkynner Det ut. Så, så, måten å dømme den personen på, er å finne ut om det skjer slik de sier det. Så, hvis det gjør det, det fortsetter å skje på den måten, vel, da vet vi at det kommer fra Herren. Da har vi—da har vi tillit, da, til å gjøre oss klare for de tingene som kommer.

20 Jeg ønsker å lese to eller tre steder i Skriften denne morgenen. Og jeg ønsker å lese, først, fra Andre Mosebok, og jeg tror omtrent det 4. kapitlet av—av 2. Mosebok, til å begynne med.

21 Og nå kan jeg kunngjøre mens dere gjør dere klare til å lese disse Skriftstedene, Jeg kan kunngjøre hva jeg ønsker å tale til dere om, hva Herren la på mitt hjerte å tale om, denne morgenen. Jeg vet ikke hva Han vil gjøre med det, for folket; kan være rettet mot én person her, kan være noen ute i lydbåndlandet, et annet sted. Men jeg ønsker å kunngjøre, denne morgenen . . .

22 Jeg tror jeg sist søndag morgen, talte jeg om *Et Sant Vitne*. Og denne søndag morgen, om Herren vil, ønsker jeg å tale over *Et sant Tegn som er oversett*.

23 Jeg . . . Broder Palmer fortalte meg, i går kveld, at jeg sist søndag morgen talte over emnet . . . eller sa at jeg skulle tale, denne søndagen, om “Menighetens fire veikryss”. Og da jeg kom hjem i går kveld . . . jeg pleier vanligvis å skrive det ned. Hva . . . Jeg vet ikke om du må gjøre det eller ikke. Men jeg har så mange ting, jeg prøver å tenke på. Får jeg noe, må jeg skrive det ned på et stykke papir. Skjønner? Og jeg gikk for å se på det, og det jeg

mente med det, var ikke akkurat de fire veikryssene. Jeg sa det på den måten, riktignok. Men det jeg mente, var: "Menighetens fire styreformer." Og for å gjøre det, må jeg samle en masse historie. Og kanskje jeg vil ha om det neste gang. Men det kreves litt mer tid enn jeg hadde, studietid, for å få det til, for du må gå tilbake og finne datoer og så videre.

Fordi, alle dere, alle forstår at det er overalt. Vel, vi ønsker å være helt sikre på disse tingene før vi sier dem. Det må være rett. Fordi, vi står her og innehar det høyeste embetet som kan oppnås i verden: en forkynner. En forkynner, og den mest sannferdige og riktige, nøyaktige, vi må være på den måten. Vi må stole på at Gud gjør det.

Nå, i Andre Mosebok, det 4. kapitlet:

Da svarte Moses og sa, . . . tenk om de ikke vil tro på meg eller høre på min røst, men sier: HERREN har ikke vist seg for deg.

Da sa HERREN til ham: Hva er det du har i hånden? Han sa: En stav.

Han sa: Kast den på bakken! Så kastet han den på bakken, og det kom en slange, og Moses flyktet for den.

Da sa HERREN til Moses: Rekk ut hånden og grip den i halen. Han rakte ut hånden og grep den, og den ble til en stav i hånden hans.

Dette skjer for at de skal tro at HERREN, deres fedres Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, har vist seg for deg.

HERREN talte til ham igjen og sa: Stikk nå hånden din inn på brystet! Han stakk hånden inn på brystet. Da han hadde tok den ut, se, da var hånden hans spedalsk, som snø.

Han sa: Stikk hånden inn på brystet igjen! Så stakk han hånden inn på brystet igjen, og han tok den ut fra brystet, og se, den ble igjen like frisk som resten av hans kropp.

Det skal bli slik at hvis de ikke tror på deg, eller ikke vil lytte til røsten i det første tegnet, så skal de tro røsten i det andre tegnet.

Legg merke til de to tegnene, og . . . hvert tegn hadde en røst. La meg lese det 8. verset igjen:

Og skal bli slik at hvis de ikke tror på deg, eller ikke vil lytte til røsten i det første tegnet, så skal de tro røsten i det siste tegnet.

Det skal bli slik at hvis de ikke engang vil tro på disse to tegnene, eller høre på din røst, da skal du ta vann fra

elven og helle det ut på . . . tørt land. Vannet du tar fra elven, skal bli til blod på tørt land.

24 Og nå i Johannes, det 1. kapitlet og det 6. verset, leser vi disse versene, eller dette verset. Johannes, det 1. kapitlet og det 6. verset. Og . . .

Det var et menneske sendt av Gud, hans navn var Johannes.

. . . et menneske sendt av Gud, hans navn var Johannes.

25 Og i Esekiel 24,24, ønsker jeg å plassere dette Skriftstedet inn, knytte det fra Det gamle testamente, til profetene, til Det nye testamente; slik at dere vil forstå at det er hele veien gjennom, fra Andre Mosebok, begynnelsen til enden.

På denne måten er Esekiel et tegn for dere: Nøyaktig slik han har gjort, skal dere også gjøre. Når dette kommer, skal dere kjenne at Jeg er Herren Gud.

La oss nå bøye våre hoder bare et øyeblikk, mens vi ærbødig nærmer oss Ham nå i bønn.

26 Far, Gud, vi kommer i Navnet til Abrahams, Isaks og Jakobs Gud: Jesus Kristus, den rettferdige. Vi kommer, og vet at Han vil høre oss, for vi kommer ikke som noen som nettopp hadde kommet inn i bygningen, men vi kommer frimodig med tro, og tror at det Han har lovet, det vil Han gjøre. Så vi ber i dag, Herre, om at Du må ta hver og en av oss som er til stede, hele veien fra talerstolen til bakerst i bygningen, i enhver krok, og åpne ethvert hjerte og omskjær vår hørsel, slik at den levende Guds Ord kan komme frem fra Himmelen, denne morgenen, og strømme inn i våre hjerter, slik at vi kan tro, idet vi hører Herrens Ord, som har blitt lest for oss i våre ører denne morgenen. Og vi takker Deg for Ditt Ord. Ditt Ord er Sannheten.

27 Og nå, idet vi ser de onde timene nærme seg, all Guds vrede har bygd seg opp mot himmelen. Og omtrent når som helst, kan det skje noe med denne nasjonen som har forlatt Deg, at det ville bli én stor eksplosjon som ville viske nasjonen fullstendig bort fra verdenskartet, med trusler bak seg, fra et hedensk land som er ivrige etter å gjøre det. Og vet at, i stedet for å nærme seg Gud, ser de ut til å komme lenger bort. Vi vet at Åpenbaringsboken og hele Skriften har forutsagt denne tiden, så la oss da gi akt på advarselen, Herre, ikke være sløve og ligge og slumre, så og si. Må vi reise oss og riste oss selv.

28 Måtte vi få forståelse i dag, som vi aldri har hatt før. Må våre hjerter være så i brann, etter denne dagen, at det vil være en tent ild i våre sjeler som vil feie gjennom dette landet, Herre, og et levende vitnesbyrd hvor enn vi er.

29 Velsign de syke og plagede, de som er trengende, både i vår midte og utenfor vår midte, Ditt folk, overalt.

³⁰ Velsign Ditt Ord, Herre. Helliggjør Din tjener, og Dine tjenere som lytter, slik at vi sammen kan bli ført til en sterkere erkjennelse av Hans komme, enn noen gang før i livet. Ikke bare ber jeg for disse som er til stede, men for de som vil høre lydbåndet rundt om i verden, slik at de kan bli brakt inn i den levende Guds Menighet. For vi innser at det bare er én måte vi kan bli medlem av denne Menigheten, det er ved Åndens fødsel, da blir vi døpt med én Ånd inn i ett Legeme. Jeg ber, Gud, for hver enkelt av dem rundt om i verden, at Du må motta æren. Og må vi forberede våre sjeler, så vi med det samme ropet over hele verden, kan rope: “Ja, kom, Herre Jesus.” Vi ber om dette i Jesu Kristi Navn. Amen.

³¹ *Et sant tegn som er oversett.* Mennesker har søkt etter tegn, helt tilbake fra Farao inntil i dag.

Og Jesus fortalte oss om en—en tid da menneskene ville søke etter tegn, og sa at: “En ond, utro generasjon søker etter tegn. Men, likevel ville de få et tegn.” Og den generasjonen skulle få et tegn på oppstandelsen; og det ville være en svak, ond og en utro generasjon som ville bli gitt et tegn på oppstandelsen.

³² Men slik dette Skriftstedet som ligger foran oss, i Esekiel det 24. kapitlet og 24. verset, ble denne profeten gjort til et tegn. Og det er tegnet som jeg ønsker å tale over.

³³ Denne mannen ble gjort til et tegn for Israel. Og ned gjennom hele Skriften, har Gud brukt Sine profeter som tegn. Og de har alltid blitt oversett. De ser aldri ut til å gripe det tegnet. De ser alltid etter et tegn på følelser.

Selv fariseerne på Jesu tid sa: “Vis oss et tegn fra Himmelen.”

³⁴ Men Jesus sa til dem at de ville få et tegn. “Dere har allerede fått et tegn.” Sa: “Dere kan tyde himmelen. Dere kan se på det tegnet. Dere sier: ‘Hvis den er rød, vil det bli dårlig vær i morgen.’”

³⁵ Hvis de hadde sett på et tegn, ville de ha sett på Ham og skjønt at Han var Guds tegn til dem; fordi deres profetier om Ham ble oppfylt foran øynene deres. Men de så fortsatt etter et tegn.

³⁶ Hvor rart det er at menneskene gjør det, som vil se etter et tegn når et tegn er rett foran dem, rett iblant dem. Nå, Israel hadde kommet inn i denne tilstanden.

³⁷ Og noen ganger er det utrolig hvilken tortur som det tegnet må gjennomgå; torturen som Jesus gjennomgikk, for å bevise Guds tegn, at Han var Messias.

³⁸ Vi finner ut her, at denne unge profeten som het Esekiel, hele tiden ble et tegn, hele tiden. Hvordan han plaget seg selv! Ett sted her, ser vi at han lå på sin venstre side i tre hundre og nitti dager. Gud ba ham om å ta noen bønner og litt suppe, blande alt sammen, koke det og legge det ned ved siden av seg, og gå og

legge seg på en teglstein, og bare ligge på sin venstre side, uten å snu seg, i tre hundre og nitti dager. Tenk på det. Og sa så: “Snu deg over på høyre side og ligg der førti dager til.”

³⁹ Og Han sa her: “Det du ser, Esekiel”, sa, “fordi du bærer folkets misgjerning, hver dag vil Jeg regne ett år for dem.” Det var slik, at hver dag han lå der, regnet det som et år de ville være i fangenskap, og at deres misgjerninger ville bli husket av Gud, og at Gud ikke ville høre deres bønner lenger.

⁴⁰ Men torturen som den mannen måtte gjennomgå, hvorfor skulle det være nødvendig? Mange har lurt på hvorfor noe slikt skulle være nødvendig for en mann å gjøre. Det er fordi at folk ikke vil lese Ordet, og de vil ikke be. Så, Gud er suveren, og Han sender Sin profet for å være et tegn. Folket vil ikke lese. De bryr seg ikke om å lese. Og de vil ikke be, fordi de er for . . . har andre ting å gjøre. De kan ikke bruke tid på å be. Og Bibelen er kjedelig for dem. Den har ikke nok action for disse moderne tider, eller noen tider.

⁴¹ Dere vet, jeg tror det var Paulus som sa: “Dere er Guds brev, lest av alle mennesker.” Gud bruker mennesker som tegn, for å vise Sine tegn. Og mange ganger blir tegnet, og nesten hver gang, med mindre det er hos det utvalgte folket, blir det tegnet oversett og kritisert, gjort narr av, kastet ut.

⁴² Og ble sett på, selv i Det gamle testamente, på profetenes tid, ble de sett på som mentalt forstyrrede mennesker. De trodde disse profetene var nevrotikere, at det var noe galt med sinnet deres. Og de så dem komme inn fra villmarken og—og utføre tegn, og så vende tilbake til villmarken igjen. Og de gjorde narr av dem, fordi de ikke kjente Skriften.

⁴³ Jesus fortalte fariseerne en gang, om oppstandelsen. De sa: “Vi hadde en . . . Loven sier at hvis en broder dør og etterlater seg en kone uten—uten barn, kan broren hans ta den kona og skaffe seg etterkommere, den døde.” Og sa: “Vi hadde en som hadde syv brødre. Og den første tok en kone, og han døde, uten å etterlate seg etterkommere. Og så tok broren hans henne, og så døde han; og videre til den syvende. Og til slutt døde kvinnen.” Sa: “Nå, i oppstandelsen”, sa, “nå, hvem sin kone vil hun være, av de syv?”

⁴⁴ Åh, jeg elsker Ordet! Jesus sa: “Dere farer alltid vill, for dere kjenner verken Skriftene eller Guds kraft.” Åh, hvor Han ville ha fyrt løs i dag hvis Han sto her! “Dere farer alltid vill, for dere kjenner verken Skriftene eller Guds kraft.” Guds kraft er knyttet til Skriften. “Dere er helt på villspor.”

Så fortsatte Han med å si: “I oppstandelsen verken gifter de seg eller blir gitt til ekte, men de er lik Engler.” Han sa ikke at de ville være Engler, nå, men de ville være lik Engler, sexkjertler ville ikke være i dem. De gifter seg ikke eller gir til ekte.

45 Vi lever i moralens tid, eller, det jordiske, det jordiske rikes tid. Men det kommer en tid da det kommer et uforgjengelig Rike, og det er i det uforgjengelige Riket de gjenløste vil bo. De som har blitt gjenløst, og har . . . Livet som forlater denne kroppen, for å vende tilbake til den Gud som ga den, vil vende tilbake fra Livets Tre, en dag, for å regjere for evig.

46 Hvordan denne unge mannen, unge profeten, ofret og ga hele sitt liv for å være et tegn for sitt folk, om straffen som de skulle få, fordi de var det vi ville kalle "likegyldige". De ville ikke ha noe med Gud å gjøre. De trodde ikke på profetene, og de bare gjorde narr av dem. Og, men, til tross for det, og uansett hvor mye de ikke ønsket å tro det, så sørget Gud for at de fikk det, likevel.

47 Jesabel ville ikke anerkjenne at Akab var pastoren hennes, men han var det. Gud sørget for at hun fikk tegnet, uansett.

Det er det samme med denne nasjonen i dag. Den rettferdige og sannferdige Gud, ved Sitt Ord, kunne ikke la noe skje, som vi ser er i ferd med å skje, uten å ha et tegn et sted. Han har alltid hatt det. Nå, vi må se etter det. Og jeg er sikker på at mennesker som har god forståelse av Skriften, vet hvordan de skal se.

48 Noa var et tegn på sin tid, for folket, på den kommende dommen. Noa ble ansett som en fanatiker på sin tid. Han var en profet. Han ble sett på som en som ikke var ved sine fulle fem. Og mannen hamret i vei, i år etter år, mens han bygde en ark, da det ikke engang var vann på jorden, bortsett fra i kildene. Og han forutsa noe som var latterlig, for det kjødelige sinn. Han sa: "Det kommer vann oppe ifra himmelen."

49 Uten tvil var det mange som sa til ham: "Vis meg hvor det er." Vitenskapen ville si: "Jeg kan bevise at det ikke er vann der oppe."

Men, likevel, hvis Gud fortalte ham at det skulle komme fra himmelen, så vil Gud sørge for at Hans Ord blir oppfylt.

50 Og mens det ennå ikke var noe vann i sikte, mens det aldri hadde vist seg en sky på himmelen, aldri hadde regnet en dråpe, det fantes ikke noe slikt som regn, men, hele tiden gjorde Noa i stand en ark for regnet. Det var et levende bevis på at denne profeten trodde på det han snakket om, for han gjorde seg klar for det.

51 Og enhver person som virkelig tror på det man snakker om, vil gjøre seg klar for det.

52 La meg stoppe rett her, bare et øyeblikk. "På Noas tid", som Jesus sa, "slik vil det være i Menneskesønnens komme." Hvis menighetene i dag tror på det de snakker om, ville de praktisert det de sier.

53 Hvordan kan vi bygge store, flotte bygninger, og bruke millioner av dollar til bygninger, og stor utbredelse av organisasjoner og slikt som det, og forkynner om at Kristus

kommer når som helst? Hvordan kan vi fortsette, og se på våre forsamlinger og se dem skille seg fra Guds kraft og gå inn i verdslighet, og bringe det inn i menigheten og blande det sammen, og vi tillater det? På grunn av popularitet, og på grunn av populære meninger og denominelle forskjeller, prøver de å bli større enn de andre organisasjonene, hvordan kunne vi praktisere det vi forkynner? Og verden ser det, de vet det, inntil religion kun har blitt til å tilhøre en eller annen orden, eller tilhøre et samfunn av noe slag. Religion . . .

⁵⁴ Kristi frelse er ikke et samfunn. Det er ikke å bli medlem av noe. Det er en levende opplevelse.

⁵⁵ Nå, Noa viste fram det han snakket om. Han sa: "Det kommer en flom av dom over denne urettferdige generasjonen. Og Gud vil øse regn fra himlene, og Han vil oversvømme hele jorden." Og ikke bare gjorde han det, men han lagde en redningsvei og ba folket om å komme til den. Men de ville ikke høre på ham.

⁵⁶ Men, Noa, som en profet, var et tegn for den generasjonen, et tegn som ble snakket ondt om, en mann som ble regnet for å være en sinnssyk mann; forberedte noe, som det—det ikke var noe bevis på noe sted, eller noen gang hadde vært, at det noen gang ville være bruk for.

Men det er slik folk synes å tenke i dag. De kan tenke på et tilfluktsrom mot radioaktivt nedfall. Hva godt vil et tilfluktsrom mot radioaktivt nedfall gjøre deg når det ikke engang vil være et tre eller en stein igjen på jorden?

⁵⁷ Vi har et nedfalls-Skjul, den kristne har det. Som jeg sa, for noen søndager siden, eller tenkte på et sted langs veien: "Det er ikke et Skjul for *nedfall*, Det er et Skjul for *innfall*, der vi faller inn i Det, hodestups, med hele vårt hjerte, og hele vår sjel, og hele vårt sinn, inn i Kristus, Guds trygghets Ark."

⁵⁸ Men, Noa, som ble sett på som en nevrotiker på den tiden, ved forkynnensens dårskap, og utførte et tegn fremfor folket, og advarte dem, fordømte verden. "Fordømte verden, ved å bygge en ark", da det ikke var noe vann som den kunne flyte i. "Han fordømte verden", sier Bibelen, Hebreerne, 11. kapittel. "Han fordømte verden og frelste sitt eget hus, ved å forberede seg", og var et tegn for Gud, på de kommende dommene på den tiden. For en herlig ting!

⁵⁹ År senere, kom det et annet tegn. Det var Moses, en profet. Det var Guds tegn til Israel. De hadde vært fire hundre år i trelldom. Og Gud forberedte et tegn for dem, rett før utfrielse. Og han var et tegn på utfrielse for Israel og et tegn på dom for Egypt.

⁶⁰ Noa var et tegn på utfrielse for sitt folk, og et tegn på dom for den fortapte verden, den vantro. Nettopp det vannet som kvelte verden og druknet verden, var den eneste måten som kunne frelse Noa. Det eneste som kunne frelse ham, var dommen.

Det eneste som vil frelse Menigheten i dag, er dommen, Gud sender dommen til fulle.

Men Noa forkynte det samme. Han ble et tegn.

⁶¹ Og nå, etter fire hundre år, begynner Israel å rope ut etter utfrielse. Og Gud åpenbarer Seg og viser Seg aldri før Hans folk er klare til å motta det Han viser.

⁶² Nå, åh, hva kunne bli sagt rett der, så og si, hvordan Gud har etterlatt denne nasjonen naken! De vet bedre. Aviser har gitt det ut, igjen, og igjen og igjen. Tegn på Hans Komme har blitt lagt fram. Og de fortsetter hele tiden rett videre som om de overser det. De er uten noen unnskyldning. Vi er ved enden.

⁶³ Gud sender bare Sine profeter når folket ønsker en profet. Gud sender Sitt tegn når folket er klare for et tegn. Men tingen er at folk sjelden . . . De kommer til det punktet hvor de ønsker følelser, eller de vil ha en slags: "Vis oss et tegn fra Himmelen." Men når Gud sender et tegn, så vil de ikke se det. "Så det er skjult for øynene til de vise og forstandige, men åpenbares for de små som vil lære." De overser det, tegnet.

⁶⁴ Hvordan Israel burde vite, da det rette barnet ble født, da de kikket opp der og innså hvor mange år de hadde bodd der: "Ditt folk skal være fremmede i fire hundre år, i et fremmed land, men deretter vil Jeg føre dem ut." De burde visst at tiden var for hånden, og da de så det rette barnet ble født. At, selv moren og faren, Amram og Jokebed, ikke var redde for kongens bud, og de plasserte ham rett ute i elven der krokodillene var; ikke en eneste av dem kunne bite ham. De så at det var et tegn, men de overså det. De var ikke klare for det.

Gud førte ham rett inn og satte ham rett inn i Faraos palass, og lot Farao oppdra ham og gi ham all den utdannelsen han kunne få, for å vise (Gud) hvordan Han gjør ting, og deretter førte ham langt ut i ørkenen, lot ham glemme alt om det.

⁶⁵ Så farao lærte ham opp. Gud lærte ham opp. Farao hadde førti år til å lære ham opp, så brukte Gud førti år på å lære ham opp, lot ham glemme alt om det. Menneskets opplæring; og Guds opplæring.

Farao lærte opp en sønn til å bli en leder, en diplomat, til en kriger, en slåsskjempe, til en ny, kommende Farao som ville heve Egypt til høyder, og undertrykke alle andre nasjoner, og få dem til å gi sin hyllest til Farao. Men Gud førte ham langt ut i ørkenen, tok alt sammen ut av ham. Og viste ham, på fem minutters tid, ved en brennende busk, at Han var en levende Gud. Og tok all frykten ut av ham; gjorde ham klar. Han var et tegn.

⁶⁶ Gud vil at Hans folk skal be. Og da Israel var så nedtyngnet, i en slik tilstand, at de ikke klarte å gå videre, deres tid var forbi, og deres byrder var langt tyngre enn de kunne bære, da begynte

de å be. Og da folket begynte å be, så begynte Gud å høre. Det var tid for at Guds Ord skulle bli oppfylt.

⁶⁷ Og så, da Amram og Jokebed så at tiden var inne for at Ordet skulle bli oppfylt, så begynte de å be, til Gud. Og det er vanligvis de som ber, de som har byrden, det er de som får noe. Det er de som ber, som er ordinert av Gud til å gjøre det.

⁶⁸ Vi snakket i morges ved frokostbordet, mens vi skyndte oss å spise noen smørbrød og så videre, for å komme til kirken. Det ble sagt noe om en bestemt mann som hadde, som bor langt herfra, som hadde begynt å røyke sigaretter igjen etter at han hadde blitt helbredet for kreft. Jeg sa: "Så leit."

⁶⁹ Da var det en som tok til orde og sa: "Det er fryktelig vanskelig å bli fri, det er, fra å røyke sigaretter."

⁷⁰ Jeg sa: "Jeg vet det. Fordi, det er en djevel." Og jeg sa: "Det er—det er en djevel." Og jeg sa: "Og du kan ikke stoppe med det, med mindre Guds kraft er over deg."

Jeg vet om to karer fra ungdomstiden, begge ønsket å være Guds menn.

Den ene av dem, med det samme jeg hadde ledet ham til Kristus, begynte han å tenne en sigarett. Han røykte fem eller seks pakker om dagen, bare satt og tente den ene etter den andre, hele dagen lang. Og han prøvde å tenne en sigarett til, og Noe ville ikke la ham gjøre det. Han gikk bort til ovnen, uten å vite at Skriften fordømmer de tingene, og åpnet opp ovnen og kastet pakken inn i ovnen. Og det avgjorde saken.

⁷¹ Den andre karen ønsket også å bli en kristen, og han prøvde sitt beste. Han ropte ut til Herren. Han sluttet med dem i to eller tre uker. Og da han kom til seg selv, i den tilstanden, gikk han helt fra forstanden. Og han kom til seg selv, og fant seg selv ute i bakgården, slo på et tinnstykke, helt ute av seg. Løp inn i huset, virkelig raskt, og fikk tak i sigarettene sine, og røykte en pakke før han forlot huset den kvelden, bare den ene rett etter den andre. Ser dere?

⁷² En var kalt. "Ingen kan komme til Meg uten at Min Far drar ham, og alle Faderen har gitt Meg, vil komme til Meg." Hva betydde advarselen? Det var Liv, for en. Han så Det. Du kan ikke se Det uten at Gud åpenbarer Det. "Det er skjult for øynene, til de vise og forstandige, og åpenbart for de små, som vil lære." Det er riktig.

⁷³ Amram og Jokebed visste at tiden var inne. Tiden var nær for hånden.

⁷⁴ Og jeg ønsker å si dette mens jeg taler om det. "Det kommer ikke an på den som vil, eller den som løper; det er Gud som viser nåde." Det er riktig. Det er Gud.

⁷⁵ Så, i dag . . . Åh, la dette synke dypt! Hvis Gud har kalt deg, i dag, og du atskilte deg fra tingene av verden, og Guds

herlige kraft har helliget deg fra de tingene, så burde du være den lykkeligste personen som finnes i verden. Det var millioner som ville gjøre det hvis de kunne, men de kan ikke. Det er ikke gitt dem å få det. Dette er tiden da Menigheten blir kalt ut, atskilt. Det er annerledes enn hva det var tidligere. Ja.

⁷⁶ Da folk begynte å be, da Israel begynte å be om en profet, så hadde Gud profeten. Gud hadde profeten, hele tiden, fordi Gud er alltid ett skritt foran dem. Han hadde denne mannen forberedt, men Han ventet på at folket skulle begynne å be, at folket skulle ønske det.

⁷⁷ Hvor betegnende jeg kunne si at det er for i dag! Det vi trenger i dag er ikke en vekkelses-predikant, ikke en mann til, fra en stor organisasjon, som får alle gruppene til å organisere seg sammen. Det vi trenger i dag, er en profet sendt fra Gud, med et Budskap som vil fordømme verden. Gud kan ha mannen, hvis folket bare er klare for det. Dere vet hva jeg snakker om. Han har ham kanskje et sted i verden, men folket må ønske det. Gud vil ikke bare tvinge noe ned i halsen på deg. Du må ønske det. "Salige er de som hungrer og tørster etter rettferdighet, for de skal bli fylt." Det er riktig.

⁷⁸ Etter at Moses hadde blitt anerkjent . . . Etter at folket, rettere sagt, skjønnte at de trengte en leder, begynte de å be. De begynte å be om at Gud måtte sende dem en leder, eller noen til å bringe dem ut. Og Han sendte dem en mann, en profet. Det var Hans tegn. Nå, hvis denne mannen ikke hadde vært en profet, hvis han hadde reist seg opp og sagt: "Jeg er et militært geni", så hadde Israel rett til å tvile på den mannen. Fordi, Gud sender, i hver tid, uten unntak, en profet. Nevn en gang i Bibelen der det ikke var slik. Det er alltid en profet som Han sender, med SÅ SIER HERREN.

⁷⁹ Til og med David selv, det største militære geniet som Israel noen gang har hatt, og likevel var David en profet. Ja visst, det var han. Han var en profet, David.

⁸⁰ Han ventet på at folket skulle få et ønske i sitt hjerte om å høre denne profeten, som Han skulle sende.

Selvfølgerlig var det en flokk som sa de gjorde det, som ikke gjorde det. Det viste seg senere at de ikke hadde rett. De var bare revet med av følelser. Og Bibelen sier: "En blandet mengde fulgte med dem." Hva førte det til? Det skapte problemer der i ørkenen. Og hver gang, inntreffer dette fenomenet. Åh, jeg skulle ønske jeg kunne få dette til å synke dypt inn. Hver gang Gud sender noe, er det en eller annen simpel, kjødelig etterligning av det, som følger med det. Hver gang, alltid noe som er en etterligning av det; som faller i smak hos menneskene.

Men en ekte Guds profet holder seg til SÅ SIER HERREN. Han vil aldri bevege seg fra Skriften, hvis han er sendt av Gud.

⁸¹ Moses holdt seg nøyaktig til Skriften. Gud sa: “Jeg vil føre dem ut.” Han sa til Moses: “Jeg har sendt deg for å gjøre jobben.” Og Moses fikk en opplevelse. Han hadde møtt Gud. Han hadde Herrens Ord.

⁸² Grunnen til at Gud sender profeter, er fordi de har Herrens Ord. Herrens Ord kommer til profetene. Og hvis han ikke har Herrens Ord, så er han ikke en profet.

⁸³ Det er mange kjødelige etterligninger som prøver å si at de er profeter, ned gjennom alle tidsaldrene, men de kommer alltid bort fra Herrens Ord. Men en sann profet holder seg nøyaktig til Ordet. Nå, ikke glem den uttalelsen. En sann profet holder seg til SÅ SIER HERREN.

⁸⁴ Jesus advarte oss om hva som ville skje i de siste dager. Men en—en sann tjener, den sanne profeten, holder seg ufravikelig til SÅ SIER HERREN.

⁸⁵ Moses holdt seg til Herren. Han var et tegn. Han var et tegn for Israel på at dagen for deres utfrielse var for hånden, og han var et tegn for Egypt, at dagen for deres ende var nær. For senere druknet de der ute i Dødehavet, hele Faraos hær. De var på slutten av sin militære makt, og en profet var et tegn på slutten for nasjonen.

⁸⁶ Tenk på det, hvor stor Gud er, og hvordan Han virker i det enkle. Ja visst, hvis de utdannede kan forstå dette, bør de utdannede gjøre det. Amen. Hvis slavene i gjørme-gropene i Egypt kunne forstå at dette var en profet fra Gud, og at timen var for hånden, burde de i enda større grad ha forstått det i Faraos palass? Men det er det slaget som ikke skjønner det, det er det slaget som alltid går glipp av det.

⁸⁷ Da Moses sto og så gjennom vinduene, på Israels barn som gikk forbi, for Israel . . . for Faraos slaver og hunder, for Moses var de Guds utvalgte. Bibelen sier at, “Moses valgte”, gjorde sitt eget valg, “å lide Kristi vanære, aktet det som en større rikdom enn syndens nytelser, for han så fram til lønnen.” Moses visste at de ikke var gjørmearbeidere; de var et folk med et løfte.

⁸⁸ Selv visste han hvem han var. Han kunne ikke fortelle dem dette. De måtte selv gjenkjenne det. Han visste, selv, hva oppdraget hans var, som skulle gjøres. Han visste at Gud hadde reist ham opp for denne hensikten, men han kunne ikke fortelle dem det. Og så lenge de var blinde for det, åpenbarte han seg aldri åpent, før de gjenkjente det. Da, så de det tegnet, og de skjønte det.

⁸⁹ Han sa: “Jeg vil gi Israel et tegn. Ta denne staven; forvandle den til en slange. Vil de ikke høre på dette, så legg hånden din på brystet ditt, dra den ut, helbred deg selv for spedalskhet, da vil de tro det. Og så, hvis de ikke vil høre på det, ta vann fra Nilen der nede, hell det ut på det tørre landet, og alt vannet vil bli til blod.” Det var et nasjonalt tegn. Folket vil tro det. Når, de som

er klare til å motta det, vil tro det når de ser Guds tegn bevege seg, men nasjonen må ha noe annet. Så, Han ga et tegn til alle sammen.

⁹⁰ Gud brukte en mann, en ydmyk mann, en profet, til å være et tegn på enden til den nasjonale tilstanden der nede. Gud, send oss en til. Reis opp en til for oss. Hvis Guds folk ville begynne å be for en slik, så ville Han reise ham opp. Det vil si, folket må ha den byrden. De må våkne opp. De må innse. De må vite hvilken tid vi lever i, og hvordan situasjonen er rundt oss, før de i det hele tatt vil våkne opp.

Du lever videre akkurat som du alltid har gjort. “Må bygge et nytt hjem i år. Jeg må skaffe meg en bedre bil enn Jones-familien. Jeg må gjøre *dette*.” Åh, så mye vekt på *dette*! Når du innser, at uansett . . . Det er helt i orden. Men du må innse, broder, at alle disse tingene vil forgå.

Jesus sa: “Frykt ikke for ham som kan drepe kroppen”, Russlands atombombe. Frykt ikke for ham som kan gjøre denne kroppen til vulkansk støv på noen få minutter, “men frykt Ham som kan gjøre slik med kroppen og kaste sjelen i helvete.” Slik er det.

⁹¹ Da jeg snakket med en lege, ute på sykehuset da moren min var der, snakket han om hvor stor vitenskapen var, hvordan de behandler ulike deler av kroppen, og administrerer medisiner, og ser hvordan det kan drepe en bestemt mikrobe og bevare livskimen. Jeg sa: “Det er fantastisk. Det er helt utrolig.” Jeg hørte på ham en stund. Men jeg sa: “Doktor, det er bra. Jeg setter pris på det. Det er så fint. Jeg—jeg er sannelig takknemlig til Gud for det. Men, hør her, du bruker hele livet ditt på å prøve å finne ut noe om en skapelse. Men hvorfor ikke en gang tenke på Hvem som skapte den, Hvem skapte den, Hvem er Dens designer? Gud er designeren av den.”

Hvor mye større er Skaperen enn skapelsen som Han skapte! Hvorfor legger vi så stor vekt på skapelsen, når vi ikke tenker på Skaperen som skapte himlene og jorden, og skapte kroppen og livet? Han kan ødelegge det når som helst Han vil, fordi det er Hans.

⁹² Det er virkelig fantastisk, å arbeide på menneskekroppen. Vi setter pris på det. De kan transplantere et øye, fra ett menneske til et annet; ta de bitte små trådene, og ta et øye ut av ett menneskes øyenhule og sette det over i et annet menneskes øyenhule, og den personen kan se fra det øyet. Det er en fantastisk ting.

⁹³ Før i tiden, hvis en mor, når hun skulle føde en baby, og babyen ikke kunne bli født, hun var—hun var laget slik, at babyen ikke kunne bli født: så døde både moren og babyen. Det var riktig. Men du har sjelden hørt om det, det var annerledes, kanskje aldri. Men i dag kan de ta moren, etter at hun allerede er

i den tilstanden at hun får babyen, og hvis . . . når moren til og med nesten er i—i tiden for fødsel, hun . . . kan de kjøre moren til et rom og gi henne litt bedøvelse, og fjerne barnet, ha en vanlig fødsel, ta babyen. Vi setter pris på det.

⁹⁴ Si meg ett system. Steng av en ventil her ute et sted, i dette vannsystemet i byen, og se hva som skjer ved hovedventilen. Du blåser den ut.

Men, likevel, kan vi skjære av et ben, amputere en arm, og, ved Guds mirakel, vil Han lede blodet på en annen måte, på et øyeblikk, og drive det rundt på en annen måte for å redde livet til personen. Hvem kan gjøre det? Fortell meg det.

⁹⁵ Kutt av arterien, kutt av hovedledningen til vannet her ute et sted, når det pumper fra en ventil. Hva vil det gjøre? Prøv det en gang og finn ut hva som skjer. Det er ingen annen vei å gå utenom. Det må strømme tilbake til ventilen.

Hvis ikke Gud lagde en vei slik at dette blodet kunne gå forbi av seg selv, øyeblikkelig, en tilbakestrøm til hjertet, og du ville være død. Hver gang du stakk fingeren din, ville du dø, øyeblikkelig. Hver gang du skjærer et sted, som åpnet opp en arterie eller noe, ville du dø, øyeblikkelig. Kuttet du av fingeren din, ville du være død. Det er alt. Det ville strømme rett tilbake til hjertet ditt igjen. Det ville drepe deg. Men Gud . . .

⁹⁶ Nå, vi synes det er fantastisk. Vi synes det er fantastisk. Og vi setter pris på hvordan vitenskapen har, de kan knytte disse arteriene og hindre dem fra å blø. Det er helt fint. Men Hvem var det som designet det? Ser dere? Vi ser over hele skapelsen og glemmer Skaperen av den. Ser dere? Vi ser på de naturlige tingene, og glemmer alt det—det åndelige. Det er det vi gjør.

⁹⁷ Nå, Guds profeter, de er . . . de har Hans Ord. Det er grunnen til at folk tror på dem.

Det er grunnen til at Gud sa til Moses, Han sa der tilbake i Første Mosebok, mange, i Andre Mosebok, hele veien gjennom: “Hvis det kommer en iblant dere, som er åndelig, eller profet . . .” “Hvordan skal vi vite disse tingene?” Han sa: “Når han sier noe og det skjer, sier noe annet, det skjer, så tro det.” Ser dere? Det er et tegn.

⁹⁸ Så Han gir Sitt Ord, ikke til ledere, ikke til diktatorer, men til profeter. Khrusjtsjov er ikke et tegn til verden. Nei, sir. Hitler var ikke et tegn til verden. Men ett eller annet sted, har Gud en ydmyk profet som venter på tiden. Han er tegnet. Han er tegnet som vil fordømme verden og vil frelse Menigheten. Profeten!

⁹⁹ Elias var et tegn på sin tid, profeten Elias. For . . .

Han var en pro- . . . han var et tegn på Guds Ord, dom for Egypt og utfrielse for Israel, hvis de ønsket å tro ham.

¹⁰⁰ I den syndige tiden under Elias, da hele Israel hadde vendt seg bort fra Gud, de hadde gått tilbake til synd. De hadde glemt

ordningen. De hadde glemt det å være ledet ut av Gud, og at den store Jehova åpnet Rødehavet, og førte dem ut av Egypt, og den store profet Moses som var iblant dem. De hadde glemt det.

Vi glemmer det. Dere metodister har glemt John Wesley. Dere lutheranere har glemt Martin Luther. Dere baptister har glemt John Smith. Mange av oss har glemt Charles Finney, den største av dem alle.

¹⁰¹ Det sies at nittisyv prosent av Finneys omvendte holdt troen. Sytti-fem prosent av Moodys falt fra på ett år. Og med Wesley, i hellighetsgruppen, var det frafall hele tiden. Men Finney hadde nittisyv prosent. Bitte liten, mager, skallet mann som gikk opp på talerstolen og så ut over forsamlingen, slik som *det*, og mennesker besvimte, fordi en gang ble han i skogen så lenge til Den Hellige Ånd grep tak i ham. Han gjorde det. Han var et tegn til enden, for omtrent to hundre år siden, av den store vekkelsen som Wesley og dem hadde hatt, og den kommende dom.

¹⁰² Han var et tegn, den syndige generasjonen. Og hvordan Elias kunne stå der, frimodig og streng, alene, ingen med ham, men han var Guds tegn.

Resten av presteskaper hadde alle fulgt med Akab, inn på modernismens vei. De hadde blitt moderne i den generasjonen. Men som den Akab, eller, den Akab, og hele hans enorme fortjeneste, og dette førte hele menigheten inn i katoli- . . . , eller, ikke katolisisme, men omtrent det samme, inn i avgudsdyrkelse. Hadde ført dem til en tilstand der de ble kraftløse. Noen kunne tilbe på *denne* måten, og bare frihet: "Gjør hva du vil." Og kom inn i den slags tilstand.

¹⁰³ Og hvordan Elias sto der, frimodig, med SÅ SIER HERREN. Å Gud, gi oss slike menn. Han var ikke redd for å fortelle Jesabel om hennes tilstand. Han var ikke redd for Akab. Han var ikke redd for at han tok feil. Han sto med frimodighet og gikk bort til Akab og sa: "Ikke engang dugg skal falle før jeg ber om det." Amen.

¹⁰⁴ Hva var han? Et tegn til den syndige generasjonen. Så Israel det? Nei. De lo av ham, gjorde narr av ham.

Han forutsa at det ville bli en tørke, at det ville bli—det ville bli vanskeligheter, sult, hungersnød. Og han profeterte frimodig, sto alene, med SÅ SIER HERREN. Sa: "Herre, de har drept alle de sannferdige. De har drept dem alle sammen. Jeg er den eneste som er tilbake, som står med Ditt Ord." Hva var striden om? Guds Ord. Elias ønsket å stå med Ordet. Han var en ekte profet.

¹⁰⁵ De andre profetene hadde sagt: "Åh, vel, det spiller ingen stor rolle. Jehova bryr Seg ikke, vet du."

Jehova bryr Seg. Det må være Hans Ord. Og Elias sto frimodig på Ordet, med SÅ SIER HERREN. Gud ga ham en liten hemmelighet, en dag. Han sa: "Jeg har syv tusen, Elias, som du

er et vitne for, her ute. De har ikke mot nok til å komme ut og gjøre krav på det. De gjemmer seg rundt omkring i busker. Men, likevel, i sitt hjerte, er de Mine tjenere. De har ikke bøyd kne for Baal. De er redde for å gjøre det. Men jeg gir deg et tegn, og du er et tegn. Stå der ute, og stå på Mitt Ord. Jeg skal ta meg av deg. Gi dem et tegn.” Halleluja!

Gud, send oss noe slikt, som vil være et tegn på Guds Ord. Og ethvert løfte Gud lovet, vil bli bekreftet i den personen, fordi han er et tegn, et glemt tegn.

¹⁰⁶ Åh, tenkte de, fordi Akab var en stor konge og alle nasjonene fryktet ham, var det godt nok. Men Elias var et Ordets tegn. Det er en sann profet, et Ordets tegn. Så siden han var Ordets tegn, trodde de ham ikke. De hadde ingen bruk for ham.

¹⁰⁷ Han var et tegn for enken, da Gud sendte ham ned fra Karmelfjellet, fra . . . oppe ved Krit-bekken. Sendte ham ned dit, etter at han hadde blitt matet av ravnene, og bekken tørket inn. Han dro ned til denne enkens hus. Hvilket sted for en predikant å gå! Men han dro ned dit, fordi Gud ba ham om å gå.

Men Han kom ned dit, sa: “Jeg har befalt henne å gi deg mat.”

¹⁰⁸ Hun burde ha vært et tegn. Han burde ha vært et tegn. Da, hun var der ute, hadde nok mel til å lage en kake, og hun og sønnen hennes skulle spise det. Nok krus til . . . Og nok olje i kruset, til å lage litt matfett, til å blande sammen med det. Hun sa: “Jeg er her ute og plukker opp to pinner.”

¹⁰⁹ På den fryktelige, varme, brennhete morgenen da en gammel kar med ullent ansikt, grått hår hengende ned bak, gikk ut der, og hans skallete hode skinte, lente seg over porten, og sa: “Gi meg litt vann”, og sa, “gi meg også litt mel i hånden, en kake.”

¹¹⁰ Hun sa: “Jeg har ikke nok mel. Jeg er her ute nå, og plukker opp to pinner, for å lage en liten kake til sønnen min. Jeg har bare nok til å lage en, til han og meg. Vi skal spise det og dø.”

¹¹¹ Han sa: “Frykt ikke, for SÅ SIER HERREN.” Det er mannen vi trenger. Det var ikke: “Nå, det *kan* skje, søster. Det *kan* skje. Jeg vet ikke.” Nei, nei. Elias var sikker. “SÅ SIER HERREN. Den krukken skal ikke gå tom, heller ikke skal kruset bli tørt, før den dagen Gud sender regn på jorden.” Amen. Der har du det. Dette burde vært et tilstrekkelig tegn for henne.

¹¹² Hun representerer menigheten i dag. Etter at Elias hadde bodd hos henne en liten stund . . . Hun hadde en liten gutt. Han ble syk. Hans sykdom var så alvorlig at det ikke var noe pust igjen i ham. Han døde. Hva gjorde hun så? Menigheten har allerede sett disse tegnene. Men, hva, så snart en liten katastrofe kommer, ønsker hun raskt å klandre menigheten for det. Hun ønsket å skyldte på Elias. Hun sa: “Du Guds mann, nå har du kommet hit for å minne meg på syndene mine og ta livet av min sønn.”

113 Elias tok sønnen, gikk opp på loftet der han sov, la ham på sin egen seng, strakte seg over ham, sa: "Herre Gud!" Halleluja! "Send tilbake sjelen til denne gutten." Og barnet våknet.

114 Han brakte det ned igjen. Kvinnen så på barnet, og så deretter på ham, da skjønnte hun at det var noe der. Hun sa: "Ved dette vet jeg at Guds Ord er i din munn." Amen. Han var et tegn for den enken. Da hun så Guds kraft, som gjør levende eller kan drepe, reise opp det døde barnet til liv, sa hun: "Ved dette vet jeg at du er en Guds mann." Hun visste det.

Nasjonene i dag ville le av dette, slik de gjorde da. De ville ikke tro det. Men den kvinnen visste annerledes. Det var et tegn da, slik han var et tegn, da han reiste opp hennes døde sønn tilbake til livet. Profetene er alltid Guds tegn.

115 Da Elias så kalte dem sammen til et oppgjør, sa: "Hvis Gud er Gud, tjen Ham. Hvis Baal er gud, så tjen ham."

Kunne ikke det være en ypperlig tid for Elias i dag? Hvis politikk er gud, tjen den. Hva har vi i politikken? Hva har vi gjort? Vi har ikke annet enn en masse korrupsjon. Vi har ingenting.

Men vi har mistet alle, nesten alle venner vi har, gjennom nasjonene. Her, i forrige uke, mistet to eller tre nasjoner til, til kommunismen. Vi skattlegger folket og tar pengene deres, og sender det over dit, for å fø de menneskene som vender seg til kommunismen så snart de blir bygd opp. Det er et hykleri. Det er riktig.

116 Vi hevder å være kristne. La oss være som kristne, da, ikke ved å fø dem på den måten. Det har veldig lite, det er—det er . . . En vanlig person med et godt hjerte vil gjøre det. Det er religion. Det er ikke frelse.

Så mange mennesker blander religion og frelse sammen. Religion er for å fø enkene og de fattige og så videre. Det er religion. Men frelse er en ny Fødsel, å bli født på ny. Det er annerledes. Religion, muhammedanisme er en religion. Det er mange religioner.

117 Nå, oppe på Karmelfjellet den dagen, da han kalte inn til oppgjørets time, og han kalte inn Akab og tusenvis av de prestene som tilhørte templet til kirkesamfunnene deres, han kalte dem opp på Karmelfjellet, sa: "Kom opp hit. Møt meg her oppe. Jeg vil møte hele flokken." Hva gjorde han? Han hadde SÅ SIER HERREN. Han var ikke redd. Han sa: "Ofre en okse. Påkall Baal. La den Gud som svarer med ild være Gud."

118 Så, hele dagen, inntil . . . fra morgen til etter middag, hoppet de opp på alteret. De skar seg opp. De skrek. De ropte. Elias gikk fram og tilbake, sa: "Rop litt høyere. Kanskje han har dratt på en fisketur, eller noe. Han er ute på reise, eller noe."

For, han hadde SÅ SIER HERREN. Han var overbevist. Han hadde Guds Ord.

Broder, søster, hva mer trenger noe menneske, enn et løfte fra Gud? Gud sa Han ville gjøre det. Det er Abraham. Han stolte på at Gud var i stand til å utføre det Han hadde talt om. Han visste at Gud kunne gjøre det, fordi Gud sa det.

¹¹⁹ Så han—så han ba dem om å komme opp dit. Og de skar seg opp, og ropte og skrek hele dagen, helt til kveldsofferet. Så, Elias, se hvordan han gjorde det. Det første han gjorde, var å rulle tolv steiner sammen.

Gud er ikke splittet. Denominasjoner splitter menighetene, men ikke Gud.

En sa: “Er du en kristen?”

¹²⁰ “Jeg er en baptist.” Så det er ikke mer enn å si at du var en gris.

¹²¹ Sier: “Jeg—jeg er en metodist.” Vel, det er ikke mer enn en gris, igjen, for Gud.

¹²² Jeg sier: “Er du en kristen?” For å være en kristen, må du være Kristus-lik, ha Guddommen boende i deg, med Den Hellige Ånd, som falt på Pinsefestens Dag. Ikke noen følelser, men jeg mener en ekte pinse. Ser dere? Riktig.

¹²³ “Jeg er pinsevenn. Jeg tilhører Enhetsbevegelsen. Jeg er—jeg tilhører treenighetsbevegelsen. Jeg er . . .” Åh, du! Det er ikke mer enn å si at du var noe annet. Betyr ikke noe for Gud. Det splitter.

¹²⁴ Det var det som hadde skjedd der nede blant de prestene. Men Elias rullet disse tolv steinene sammen, for å vise at Gud er én Gud over dem alle, rullet dem sammen.

¹²⁵ Så, da han samlet dem sammen slik som det, drepte han oxen og la den opp på toppen av alteret, på veden. Han sa: “Nå, for å være sikker på at det ikke er noe lureri i dette, gå og hent tolv tønner med vann til meg.” Og han gjennomvættet faktisk treverket med vann. Åh, Halleluja! Han ønsket å vise at Gud var Gud. Fordi, hvorfor? Han hadde SÅ SIER HERREN. Han var en profet. Han hadde Guds Ord.

¹²⁶ Det samme de gjorde—gjorde de den dagen, hvis de sier at de vil kaste deg ut av menigheten, de vil gjøre *dette*, eller *hint*, hvis du er døpt i Jesu Navn, og alle disse forskjellige tingene som det: tøv. Det er SÅ SIER HERREN.

¹²⁷ En elskverdig person snakket til meg her om kvelden, kom og la armene rundt meg og sa: “Broder Branham”, sa, “jeg ønsker å spørre deg om noe.” Sa: “Hvis du bare ville gå litt på kompromiss, med disse tingene som du snakker om.”

Jeg sa: “Hva?”

Sa: “All denne dåpen.” Sa: “Menighetene i Chicago og omkring vil så inderlig gjerne ha deg, men de er redde for at du vil nevne det.”

128 Jeg sa: “Selvsagt vil jeg nevne det. Selvfølgelig vil jeg nevne det.”

Sa: “Vel, det er det eneste de har imot deg.”

129 Jeg sa: “Da er de ikke imot meg. Jeg var ikke Den som sa Det. Gud sa Det. Jeg utfordrer hvem som helst av dem til å komme og bevise at Det er feil.” Ser du?

130 Sa: “Vel, du skjønner, du—du burde være enig og ha fellesskap.”

Det var det samme de ville at han skulle gjøre. Amen. Gud går ikke på kompromiss. Nei, sir. Han går ikke på kompromiss.

Han sa—han sa: “Nå, broder Branham, jeg ønsker å spørre deg om noe. Gjorde Herrens Engel . . .” Sa: “Vi tror alle på Herrens Engel. Fortalte Herrens Engel deg Dette?”

131 Jeg sa: “Jeg bryr meg ikke om hva Herrens Engel ville si. Hvis Det er Herrens Engel, vil Han si *Det*. Men hvis Han sa noe motsatt, var Han ikke Herrens Engel.” Jeg sa: “Uansett hva Engelen, eller noe annet sa, Paulus sa: ‘Selv om en Engel fra Himmelen forkynner noe annet evangelium for dere, la ham være forbannet.’”

132 Engler og alle, noe kjødelig oppblåst noe, sier om Engler. Joseph Smith, Brigham Young, og alle forskjellige kulter, fra adventistene og alt annet, de ser alle slags ting som det, men det er alltid i motsetning til Ordet.

133 Men, Gud bekrefter Sitt Ord. Det er Hans Ord. Jeg sa: “Det er Herrens Ord. Ja visst. Alt jeg noen gang har visst, har Han lært meg. Jeg har aldri gått på et seminar eller en skole. Det kommer fra Ham.” Men jeg sa: “Om det var i motsetning . . . Hvis det var i motsetning til Det, ville jeg ikke trodd Ham. For det er Guds Ord, som er først. Alt annet er en løgn.” Guds Ord, hold deg til Det.

134 Så, Elias, da han var ferdig, dynket han tømmerstokkene med vann over det hele, med tolv tønner med vann. Helte det oppe på toppen der. Han gikk ut der, bare så rolig som han kunne få blitt. Hvorfor? Gud kan ikke lyve. Gud hadde sagt det til ham. Han sa: “Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud, la det bli kjent i dag at Du er Gud, og jeg er Din tjener. Og jeg har gjort dette på Din befaling, fordi det er SÅ SIER HERREN. Jeg gjorde dette fordi Du ba meg om å gjøre det, fordi det er i henhold til Ditt Ord. La det bli kjent nå at Du er Gud.”

Og Herrens Ild falt, fortærte offer, gjennomvåte tømmerstokker, brant opp steinene og alt annet, og fortærte alt sammen. Da ropte Israel, de syv tusen: “La Gud være Gud.”

135 Elias, hvor vakkert å se den lille, gamle, skrøpelige, magre kroppen, som var helt rynkete, den lille staven i hånden, et lite oljekrus som hang på siden, et stykke saueskinn bundet rundt seg. Ja, de ville satt ham i fengsel i dag hvis han gikk nedover gaten; men de tillater kvinner å kle seg i shorts; men de ville så visst ikke gjøre det, ser dere, slik som *det*, kom ut.

136 Så, da, men de ko- . . . her kom han ned, forbi der, over åsen, med denne staven. Nå, Karmelfjellet er ikke et lite—lite, øde sted som ligger midt i ørkenen. Det er et stort fjell. Det går, i en slags vinkel som *dette*, og stiger opp til en topp, som vender ut mot havet. Og Elias og Gehasi løp hele veien opp, til toppen. Og Elias falt på sitt ansikt der, og begynte å rope ut til Gud, med ryggen vendt mot vest, mot solen. I tre år og seks måneder hadde det ikke engang falt dugg. Han sa til Gehasi: “Gå og se om du ser noe, en sky ute over havet.”

Sto på dette fjellet, så utover *den* veien, sa: “Jeg ser ingenting.”

137 Han ble rett der. “Gud, hvis disse menneskene har omvendt seg, hvis dette folket har kommet tilbake til Deg, hvis de er villige til å vende seg bort fra alt dette tøvet og komme tilbake til Ditt Ord, da er Du Gud, som svarer på Ditt Ord.”

138 La meg si det samme i dag. Ta disse kirkesamfunnene og bryt dem opp, glem disse denominelle forskjellene, og la folket komme tilbake til Guds Ord, til retningslinjen. Jeg vil bevise for dere at det fremdeles er en Gud som kan svare med Ild.

139 La folket påkalle Gud. La . . . ? . . . be om en person. La folket be om en profet. Gud vil bringe ham på scenen. Jeg utfordrer nasjonene til å gjøre det. Fall på ditt ansikt og be til Gud, om å sende en befrier, og se hva som skjer. Bare gjør det en gang, Gud vil svare. Gud gjør alltid det.

140 Falt ned og sa: “Gud, la det skje i dag. Disse menneskene var en gang imot Deg. Disse menneskene er splittet opp i alle slags kirkesamfunn der ute. Men i dag har Du bevist Deg Selv. Du er Gud. Og folket sa: ‘Kast ut Baal.’ Og jeg har drept tusenvis av prester. De er ute av veien nå, Herre. Alle hindringene er borte, de små barrierene som skilte oss.”

En metodist ønsker å komme og tilbe med baptistene; baptistene ønsker å ha fellesskap med pinsevennene; de sannferdige i hjertet der nede, de trofaste syv tusen. Men de kan ikke gjøre det. Hvis de gjør det, blir de kastet ut av menighetene sine. Noen av dem bryr seg ikke. De kommer, uansett. Det er riktig.

141 Men la dem legge til side disse fordommene og komme sammen, og si: “Vi vil glemme alle disse trosbekjennelsene og katekismene her, og alt vi leser fra. La oss komme tilbake til Herrens Ord.” Se hva som vil skje da. Gud vil reise opp en profet

for dem, det vil Han sannelig, som vil bringe Det rett ned til dem, hvis de er klare til å motta Det. Først må de be. Gud venter.

¹⁴² Er det ikke underlig at Gud vil at folket skal ta del i det? Da Jesus så ut på høsten, sa Han: “Høsten er moden. Arbeiderne er få. Be høstens Herre”, det var Ham. “Be til Meg, at Jeg vil sende arbeidere ut i Min høst.” Det er en del du må gjøre. Gud venter på at Hans Menighet skal kalle på Ham. Han har alltid gjort det. Gud venter i dag på at folket skal kalle Hans tjener til handling. Og tjeneren kan ikke gå til handling før folket ber.

¹⁴³ Israel kunne ikke gå til handling der nede, med tegn og under, før de falt på sitt ansikt og ba om en befrier. Gud hadde Sin befrier. Gud hadde en profet som befant seg der ute i ørkenen, hadde holdt ham der i førti år, og ventet på at de skulle komme i orden, for å be. Men da de kom i orden og begynte å be, så sendte Gud befrieren.

Gud vil gjøre det samme i dag, hvis folket bare ville komme sammen, begynne å be. Ja vel.

¹⁴⁴ Han var et tegn for de falske profetene og for Akab, at han var Guds tjener. Han var en Guds profet. Så var han også et tegn for Israel, for han kunne lukke himlene eller åpne himlene, når han ønsket det. Det var han sannelig.

Si meg en som kan lukke himlene, vis meg en som kan åpne himlene, utenom Gud. Og Guds Ord, eller, Guds Ord er hos profetene.

¹⁴⁵ Mika, et tegn for Josafat. Mika var et tegn for Josafat, at Gud har en sann profet for hånden.

¹⁴⁶ Legg merke til det nå. Han hadde fire hundre profeter, Akab hadde det, og han kalte ut de fire hundre profetene. Og de fortalte ham samstemmig. Og likevel, nede i Josafats hjerte, en Guds mann, visste han at det var noe galt. Han visste at det var noe galt. Han sa: “Har du ikke én til?”

¹⁴⁷ “Etter at fire hundre sto der?” Han sa: “Alle disse er profeter, Jehovas profeter.” Der er metodistene, baptistene, presbyterianerne, enhetsfolk, åh, du store, du store, trenighetsfolk, og alle forskjellige slag. “Vi har dem alle her, og de sier samstemmig at dette er den største nasjonen som finnes. Vi har ingenting å frykte.” Som en liten gutt som plystrer på kirkegården, vet dere, når han er redd. Vær ikke bekymret for det.

Sa: “Men har du ikke én til?”

Sa: “Åh, ja, det er en til her, men”, sa, “jeg hater ham.” Ser dere? Sa: “Han forteller alltid ondt om dette landet. Han sier alltid at noe ondt kommer til å skje med oss.”

¹⁴⁸ Josafat sa: “Jeg vil—jeg vil gjerne høre ham.” Åh, ja!

Hva var han? Et tegn. Uansett hvor mange organisasjoner eller kirkesamfunn, har Gud fremdeles en profet som holder seg til Ordet.

¹⁴⁹ Josafat visste at Akab var ferdig, fordi den ekte profeten, Elias, som hadde vært tegnet for nasjonene, hadde sagt: “Hundene vil slikke blodet ditt, fordi du kom hit.” Det er riktig. Han visste hva Jesabel og han hadde i vente. Han visste det. Ser dere?

¹⁵⁰ Og Mika, Mika sa . . . De—de kom bort til ham og sa: “Nå, jeg skal si deg noe, hvis du ønsker å komme inn i den neste foreningen, skal jeg fortelle deg hva du gjør. Du bare sier deg enig i at alle disse predikantene har rett. Ser du? Fortell ham: ‘Dra opp.’” Og sa: “Vær bare enig.” Sa: “Jeg skal fortelle deg hva vi skal gjøre. Vi vil gjøre . . . Vi vil sørge for at du kommer inn i vår organisasjon, hvis du bare vil gjøre det, ser du, hvis du bare vil gå på kompromiss med noen av disse tingene her som du snakker om. Du bare viser, går, er enig med dem, går videre med dem.” Hm-hmh! Kunne du forestille deg en sann Guds profet gå bort fra Guds Ord? Kunne du?

“Vel”, sa disse karene, “men, vi så en visjon”, disse fire hundre profetene. “Vi vet. Vi er profeter. Vi vet, for vi er profeter.”

¹⁵¹ Mika sa: “Jeg tviler ikke på at dere så en visjon. Jeg tviler ikke det minste på at dere så en visjon, men det er ikke i henhold til Ordet.” Amen. Sa: “Jeg så en visjon også.” Amen. Åh, bevare meg vel! Han var et tegn. Han var et tegn. Han sa: “Jeg så en visjon, og jeg så Israel, som sauer, spredt på et fjell, uten hyrde.”

Og denne store oppsynsmannen, biskopen, gikk bort og slo ham på munnen. Sa: “Hvor gikk Guds Ånd da Den gikk fra meg?”

¹⁵² Han sa: “Du vil se det når du er i fengselet. Du vil se.”

Han, Akab sa: “Sett den karen i fengsel. Gi ham sorgens brød, og gi ham sorgens vann å drikke.” Sa: “Når jeg vender tilbake i fred”, sa, “så vil jeg ta hånd om ham.”

¹⁵³ Gamle Mika sto der med SÅ SIER HERREN. Han sa: “Hvis du vender tilbake i det hele tatt, så talte ikke Gud til meg.” Hmh! Slik er det. Hva var han? Han var et tegn på at Jehovas profeter, Guds profeter, står med Guds Ord.

¹⁵⁴ Har du en profet som sier at du skulle bli døpt i titlene “Fader, Sønn, Hellig Ånd”, er det en falsk profet. Hvis du sier at det er en profet iblant dere, som sier: “Det er tre Guder”, så er det en falsk profet. Det er ikke noe Skriftsted for noe av det. Det er riktig. Men en sann Guds profet vil holde seg til det Ordet. Og hvis visjonen hans er i motsetning til Ordet, er han ikke en sann profet fra Gud.

155 Ikke noen steder, i Bibelen, ble noen noensinne døpt i tittelen “Fader, Sønn, Hellig Ånd”.

156 Se på Paulus, der oppe i fengselet, en liten, krokneset jøde, skallet, ble holdt der, tilbrakte tjue år i et romersk fengsel. Han skrev disse brevene. Nå, hva tror dere kvinneforkynnerne tenkte om Paulus, da han sa: “La disse kvinnene tie i menighetene. Jeg tillater dem ikke å tale”? Jeg kan tenke meg at de virkelig måtte ha reagert på ham.

Hva tror du biskopene tenkte, disse biskopene, da han sa alle disse forskjellige tingene: “Slutt med *dette* her, og *dette* her, alt *dette*, *det*”, som Paulus fortalte dem? “Hvem er denne karen, forresten, denne karen som sitter der oppe i fengsel?” Men han hadde møtt Jesus. Han visste hva han snakket om.

Og ut av den samme gruppen, etter at Paulus var død, ble de til slutt dannet, ut av den flokken med biskoper og toppledere, til Nikearådet, og det dannet Den katolske kirke, som kom bort fra Guds Ord. Der kom det inn, din “Far, Sønn, Hellige Ånd”. Jeg utfordrer hvem som helst, hvor som helst, enhver nasjon, til å motbevise det.

157 SÅ SIER HERREN. Dåpen som bruker tittelen “Fader, Sønn, Hellig Ånd” er falsk. SÅ SIER HERREN. Jeg befaler hver og en av dere, her eller på lydband, som ikke har blitt døpt i “Jesu Kristi” Navn, om å bli døpt igjen i Jesu Kristi Navn.

158 Paulus sa i Apostlenes gjerninger 5,9, eller 19,5: “Har dere fått Den Hellige Ånd etter at dere kom til troen?”

De sa: “Vi visste ikke at det finnes noen Hellig Ånd.”

Sa: “Så til hva ble dere døpt til?”

159 De sa: “Vi er blitt døpt”, men ikke i kristen dåp.

“Fader, Sønn og Hellig Ånd” er ikke kristen dåp. Ingen kristen ble noen gang døpt på den måten, i Bibelen eller i hundrevis av år etter Bibelen. Det er en katolsk læresetning, og ikke en kristen Doktrine. Vis meg i Bibelen. Det er et—det er et bedrageri. Det er djevlers verk.

Jeg mener ikke å si at menneskene som er døpt på den måten, er på den måten. Gud har mang en person der ute i dag som ikke vet noe bedre.

160 Men, timen har kommet, vi er nødt til å komme tilbake til Ordet, hvis vi forventer at Gud skal arbeide i denne tid slik Han gjorde da.

161 Jeg sa til moren min da hun var døende, før hun døde. Jeg sa: “Mor, da jeg ble en kristen, som gutt, begynte jeg å søke og finne ut. Jeg visste at det var en Gud, fra visjoner som du kjenner til, og ting som skjedde ned gjennom hele livet.” Jeg sa: “Så fant jeg ut at Den katolske kirken sa: ‘Vi er kirken. Spiller ingen rolle hva Bibelen sier. Vi tror at Det er i orden, men vi er kirken. Det

vi sier, binder Gud i Himmelen.’ Og så, da gjør de det på *denne* måten. Det er én gruppe. Lutheranerne sa: ‘De tar feil. Vi tror det på *denne* måten.’ Baptistene sier: ‘De tar alle feil. Vi tror det på *denne* måten.’ Og det er hundrevis av disse gruppene.”

Ja, hvordan er det mulig for en å ha tro? Hvem av dem har rett? Det er én Ting som er rett. Jeg visste Det ikke da.

¹⁶² Jeg sa: “Mor, jeg gikk tilbake til Bibelen og fant ut hvordan de første apostlene, hva slags menighet de hadde, hvordan de underviste, og tingene de gjorde. Jeg gjorde det helt nøyaktig slik de gjorde det, slik Bibelen sier, og jeg fikk de samme resultatene.” Amen. Unnskyld uttrykket, men man må spise puddingen for å kjenne dens verdi. Det er sant. Fikk de samme resultatene som de fikk. Ja.

¹⁶³ Så, du kan ikke sette din lit til noe, som er ni hundre forskjellige måter, å gå *denne* veien og *den* veien.

Så finner jeg ut, over i Bibelen, at Jesus Selv sa: “Hvis noen vil ta ett Ord, eller forandre Det, i denne Boken; hver den som legger noe til Det, eller tar noe fra Det; da vil han bli tatt, hans del bort fra Livets Bok.” Viste at han hadde navnet sitt der, riktignok, men det vil bli tatt bort. Åh!

¹⁶⁴ Vi må komme tilbake til dette Ordet. “Himler og jord skal forgå, men Mitt Ord skal aldri forgå.” Ja, sir. “La ethvert menneskes ord være løgn. Mine være sanne”, sa Jesus. La oss holde oss til Ordet. Ja. Åh, du! Ja.

¹⁶⁵ Josafat vet at Gud bevarer en ekte, sann profet som holder seg til Hans Ord og ikke vil gå på kompromiss med Det. Nei, sir.

¹⁶⁶ Han holdt seg rett med Det. Fire hundre imot ham, med sine profetier, også. Men hans var Guds Ord, med det samme tegnet og slikt.

Og jeg sier i dag, det vi trenger i dag er en mann, en profet, som står fram iblant oss, som vil holde seg til Guds Ord uavhengig av hva noen andre sier, eller hva enn denominasjonen sier.

¹⁶⁷ Mika hadde ikke noe samarbeid. Moses hadde ikke noe samarbeid. Noa hadde ikke noe samarbeid. Ingen av dem, i det hele tatt, har noen gang hatt samarbeid. Alt sammen er imot dem. Men de er tegn i de onde dagene før Gud sender dom. Og Gud holder Sitt Ord og ønsker at Hans Ord skal holdes av Hans folk. Priset være Herren.

Nå, kommer ned til avslutningen, bare for noen få minutter nå. Lytt nøye nå.

¹⁶⁸ “Det var en mann sendt fra Gud som het Johannes”, et profet-tegn. Før Jesus i det hele tatt kom til jorden, for å åpenbare Seg Selv, sendte Han en profet foran Seg. Gjorde Han det? Han sendte en profet, Elias fra Det gamle testamente, som var profetert å komme i Elias kraft, fra Det gamle testamente. Han

skulle være et profet-tegn på at Jesus skulle komme, at det skulle komme en Messias.

¹⁶⁹ Og Johannes kom ut av ødemarken, han var et tegn på at Messias var på vei. Da Johannes kom til syne, burde Israel ha skjønt det, ved sine profeter.

Det er der folk går glipp av det. De tror ikke på profetene sine. De tror ikke. “Vi tror ikke at det Peter sa var riktig, på Pinsefestens Dag.” De tror ikke at det er riktig. De tror ikke på det Paulus sa, det samme som Peter gjorde. Sa: “Hvis en Engel fra Himmelen forkynner noe annet ord, la ham være en forbannet.” De tror ikke på det. Ser dere? De tror ikke på det.

Og de trodde ikke på profetene sine. Hvis de hadde visst det, ville de visst at Jesaja sa: “Det vil være en røst av en som roper i ødemarken, som vil rydde vei for Herren.” De burde ha visst det. Han var en profet, en fyrste blant profetene. Han fortalte dem det, men de trodde det ikke. Nei, nei. Han sa: “Det kommer en Messias.”

¹⁷⁰ Denne mannen var en mann sendt fra Gud. Åh, brødre! Han hadde ingen tilhengerskare. Gud ga ham noen etterfølgere, en liten flokk, akkurat som Han gjorde med Elias. Gud ga ham hans etterfølgere. Han fikk det ikke fra noen politisk organisasjon. Han forkynte Ordet, holdt seg til Guds Ord, og Gud ga ham en liten flokk. Elias holdt seg til Guds Ord. Gud ga ham en liten flokk.

¹⁷¹ Denne mannen hadde ikke noe samarbeid. Han hadde ingen tilhengerskare, intet samarbeid, tilhørte ingen denominasjon, ba ikke om noe og var ikke redd for noe. Det var Johannes. Hvorfor? Han var en mann sendt fra Gud. Det var derfor han holdt stand. Han var Elias som sto der, for å bevise for folket at Messias var på vei. Han sa: “Jeg er røsten av ham som roper i ødemarken, som profeten Jesaja sa. Forbered dere på å møte Herren.”

¹⁷² Disse fariseerne og saddukeerne sto der ute og kranglet om kappene sine og slikt. Akkurat mens de kranglet og diskuterte om det, kom Messias midt iblant dem, gående.

¹⁷³ Johannes sa: “Se, der er Han.” Halleluja! Se på ham. Han hadde introdusert Ham. “Der er Han. Han står midt iblant dere nå.”

Omtrent på det tidspunktet buldret himlene. Jesus gikk ned i vannet. Og Johannes vitnet om at han så Guds Ånd komme ned, som en due. En Røst ropte: “Dette er Min elskede Sønn som Jeg med velbehag bor i.” Åh, du, og du!

¹⁷⁴ Johannes sa: “Nå må jeg avta. Han skal tilta.” Åh, hvilken profet, et tegn for Israel! Ja, sir.

¹⁷⁵ Han var en mann sendt fra Gud, selv om faren hans var en prest. Åh, ja. Hans far, Sakarias, var en prest. Men la du merke til det? Gud ville ikke at denne profeten skulle blande seg

med organisasjonene deres. Faren hans ville ha tatt ham over til teologiskolen, til den store *Så-og-så* denominasjonen, gjort ham til en fin forkynner, vet dere, og lært ham fullstendig opp, og gitt ham en hel del ting han ikke burde hatt. Men Gud tillot ikke at hans sjel ble tilskitnet. Forstår dere? Han kunne ikke la den mannen blande seg med organisasjoner. Han tilhørte ikke noen av dem, ingen sekt, fariseer, saddukeer, eller herodianer, eller hva enn det kunne være. Gud tillot det ikke.

¹⁷⁶ Han hadde en merkelig fødsel. Han var et merkelig barn. Han var en profet. Faren hans var en prest, men Han tillot ham ikke å bli blandet sammen med alle deres hyklere, fariseiske religioner og slikt. Hva gjorde Han? Han førte ham med ut i ødemarken og lærte ham opp i ørkenen.

¹⁷⁷ For en opplæring! Amen. Han lærte ham opp ved erfaring. Det er det beste, å kjenne Gud. Da han kom ut, visste han nøyaktig hva hans oppdrag var. Gud stadfestet det oppdraget.

Hvor stadfestet Han det? Ved elvebredden. Nå, hvis du kan legge to og to sammen. Ser dere? Ved elvebredden!

Sa: "Jeg er røsten av en som roper i ødemarken: 'Rydd Herrens vei, gjør Hans sti rett.'"

¹⁷⁸ Johannes, en mann sendt fra Gud. Gud ville ikke la ham bli tilskitnet med det. Han lærte ham opp i ørkenen, av Gud. Han lærte ham ikke opp på skolene deres, ikke i deres teologi. Hvis Han hadde gjort det, ville han blitt indoktrinert med slikt som du får fra skolene i dag, alle slags skoler. Ikke bare presbyterianerne, baptistene og metodistene, men pinseskolene, like så ille, hvem som helst av de teologiske skolene, fører dem ut derfra. Åh!

¹⁷⁹ Hans komme, fortalte Ånden, fra Jesaja. Hans komme, Johannes komme var forutsagt i Skriften. Jesaja 40,3 sier: "Jeg vil sende Min budbærer foran Meg, berede veien", eller, det var Malakias 3. Sa . . . Malakias 3 sa at Han ville sende Sin budbærer foran Seg. Profeten, den siste profeten, talte om ham. Det siste som talte om ham. Husk, den siste Boken i Det gamle testamente, talte om at Elias ville komme til Israels barn før Messias ble åpenbart.

¹⁸⁰ Er dere klare? Den siste Boken i Bibelen, Åpenbaringen, viser oss at han vil komme tilbake i de siste dager, til Hedningemenigheten, et tegn. Som de går glipp av det! Det er profetert at han kommer igjen, rett før det store og det andre Herrens Komme. I Mal- . . . I Malakias det 4. kapitlet, i Åpenbaringen også, det 3. kapitlet, forteller oss at han vil være her i de siste dager. Den samme ene, som vil stå i bresjen for folket, med en liten flokk som Gud vil gi ham, han vil komme i de siste dager. Gud sa det. Han vil være et tegn for denne hedningemasjonen, at hennes tid er over.

¹⁸¹ Og, husk, når han kommer på scenen, er tiden for hånden. La oss be om at Gud må sende ham. Tiden er nær.

182 Så snart hans tjeneste var fullført, åpenbarte Messias Seg. Så snart denne store vil komme i de siste dager, vil fullføre sin tjeneste, så vil Messias åpenbare Seg. Det vil bli slik. Tiden er for hånden, så vi bør be. Du bør begynne å be.

183 Hans Gudgitte tegn til denne tidsalderen, vil bevise hva han er. Alle vil vite det. Gud vil stadfeste det. Han vil vise tegn og under som aldri har blitt gjort på jorden, ved det. Jeg mener ikke rykking, risting og tungetale. Han vil være stadfestet av Guds Ord, slik denne mannen var. Hvorfor? Det ble profetert at han ville komme, i Malakias 4 og Åpenbaringen 3, så han vil komme. Det er ingenting som kan stoppe ham; han kommer. Amen. Han vil være her. Amen. La folket falle på sitt ansikt i dag og begynne å rope ut til Gud, og se hva som skjer. Dere vil se ham vise seg i kraft. Ja, sir.

184 Ifølge Skriften, vil hans tegn-Budskap være det som “vender tilbake”. Hva vil hans . . . Hva vil vi vite at han er? Hvordan kan vi vite at det er den rette?

185 Dere vet, Israel spurte om det en gang, over i Femte Mosebok, 20. kapittel . . . 20. verset, tror jeg det er. Han sa: “Hvordan kan vi vite at dette er den rette?”

Hvordan vet vi det? Gud forteller oss at vi vil kjenne ham. Hva vil han gjøre? “Han vil vende barnas hjerter tilbake til det originale Pinsebudskalet i begynnelsen.” Åh, du!

186 Et tegn som er oversett, det ekte tegnet, og de går glipp av det. Det gjør de alltid.

187 Tilbake til den sanne Menigheten, det sanne Budskapet! Han vil stå alene imot kirkesamfunn, modig og fryktløs, med SÅ SIER HERREN. Han vil ikke gå på kompromiss med noen denominasjon. Han vil ikke ha noe med dem å gjøre; pynter ikke på noen ting. Han vil være rett ut på Ordet, SÅ SIER HERREN. Gud vil stadfeste hans tjeneste med tegn og under, stor åpenbaring av Ordet, og bringer det ut til folket. Hvilken tid som er for hånden! Som . . . Han vil stå slik Peter og Johannes gjorde, etter, på Pinsefestens Dag.

Etter Pinsedagen, da de hadde blitt fylt med Den Hellige Ånd, døpt der, sto de i Sanhedrin-domstolen. De sto der med all den frimodighet de kunne stå der med. Da de sa: “Vi forbyr dere å undervise i Jesu Navn lenger.”

188 Han sa: “Er det rett for oss å høre på deg, eller Gud? Døm dere imellom.” Uvitende, ulærde. Amen. De var profeter. De var profeter salvet av Gud. De var tegn på Den Hellige Ånd. De var profeter. De visste.

189 De var akkurat som Johannes. De hadde vært der oppe på Pinsedagen, og de hadde funnet noe.

De var ikke som de fleste av våre predikanter i dag, selv-innsatte, og skryter av hvilken stor organisasjon vi har,

hvor mange vi har i våre store grupper. “Vi står som en stor organisasjon. Vi gjør stort misjonsarbeid.” Åh, bevare meg vel! “Åh, vi har større folkemengder enn alle de andre.” Hva er det? Det er et politisk trekk. Jeg vil at dere skal lytte nøye, de neste to, tre minuttene. Et politisk trekk.

¹⁹⁰ Sannelig sa jeg noe, for noen få minutter siden, dere vet hva jeg snakker om. Et tegn som er profetert. Jeg lot det være i fred, la det i dine hender. Ser du? Vel, ikke bare dere her, men de som vil høre. Det er i dine hender. Gjør med det hva du vil. Be, og se Gud bevege Seg på scenen. Se Ham oppfylle Sitt Ord. Han venter.

¹⁹¹ Når atombomber, og folk er redde; og Pentagon, de vet ikke hva de skal gjøre; og mystiske tegn på himmelen, med flygende tallerkener, og alt som Gud forutsa: Det er på tide at Elias, (han er et sted), kommer på scenen.

¹⁹² La folket, la den lille flokken, den lille resten som Gud vil gi ham, la den lille resten begynne å rope ut til Gud, og se hva som skjer. Det vil bli et nasjonalt oppgjør. Det vil bli en kraft som de aldri har sett maken til. Problemet med det, denne gangen, er at det kommer til å bli for sent for dem da. Dørene vil bli stengt. Så, husk, vi er ved endetiden. Be.

¹⁹³ Se i dag på hva vi kaller tjeneste. Hva har vi? Nå, i avslutningen, ønsker jeg å si dette. Hva har vi? Vi har ingenting. Noen av våre største ledere, våre største evangelister; en av våre store evangelister sa: “Hvis jeg kan finne ti prosent av mine omvendte som holder ut et år, vil jeg være veldig takknemlig.” Når, til og med ikke lenger tilbake enn Finney, hadde nittisyv prosent av dem.

Paulus hadde hundre pluss hundrevis, hundrevis pluss hundrevis. En ble frelst, og, han ble så fylt, broder, at han gikk og fortalte noen andre; han fortalte noen andre; og han fortalte noen andre; ble til millioner. Hvorfor? De hadde noe. De sto på Ordet.

¹⁹⁴ I dag tenker vi bare på store folkemengder. Hva er det? Det er en politisk organisasjon. Hvis vi kommer, en stor evangelist kommer til byen, hva kommer først? En flokk med menn. Hvis alle metodistene, baptistene, presbyterianerne, alle dem, de lager en liten oversikt hvor de sier: “Disse kan bare forkynne *dette*, og han kan ikke forkynne *det*, og han kan ikke forkynne *dette*, men han kan forkynne *det*”, hva har dere da?

¹⁹⁵ Og de går opp dit, kvinner. Jeg snakker om pinsevenner. Kvinner går inn der, opp til alteret, de fortsetter å trygle.

¹⁹⁶ Jeg har alltid vært imot alterkall. Kan like godt si det. Jeg tror ikke på dem. Ikke noe slikt i Bibelen. Hvordan kan noe menneske komme uten at Gud kaller ham? Du kunne ikke holde ham unna. Du trenger ikke kalle opp til noe. Gud har kalt ham. Alterkall er en metodistidé. Det er riktig. Alterkall, de får tak i dem, sier: “John, du vet, moren din døde for lenge siden.”

197 “Ooh-ooh-ooh, ja, broder, ooh-ooh!” Det er ikke omvendelse.

198 Her, for noen kvelder siden, hadde vi en fremvisning i Louisville, av en kvinne brakt inn i en kiste, lå oppe på en plattform i våpenhuset. “Hundrevis av mennesker”, sa de, “løp til alteret.” Evangeliet handler ikke om frykt. Det er ikke en sympatisk følelse. Det er en omvendelse utfra overbevisning.

199 Følg med på disse møtene, disse store evangelistene, og til og med i min ydmyke lille tjeneste, jeg utelukker ikke meg selv. Noen ganger føler jeg meg skamfull over å gå ut. Det er riktig. Hva skal vi gjøre? Stå og innby til alterkall og overtale dem. Små jenter kommer opp der, og alle tygger tyggegummi, sier: “Ser dere? Ser dere? Jeg går. Hm-hmh.” Disse kvinnene kommer opp dit, med kortklipt hår og sminkede ansikter, pinsevenner, og går inn, og kommer ut, og sier at de talte i tunger. Og lot aldri håret vokse, og fortsatt gjør de de samme tingene som før. Forteller du meg at det er omvendelse? Det er et hån mot Gud. Bibelen sier: “Det er en synd og en skam for dem å klippe håret sitt.” Hvordan kan en kvinne med kortklipt hår fordømme en kvinne som har sminke i ansiktet sitt? Kan like godt høre det. Tiden kommer, da øksen settes ved roten av treet. Og hvert tre som ikke bærer god frukt, blir hugget ned.

200 Hva er i veien? Det var feil, fordi våre moderne, såkalte predikanter her ute, store folkemengder og stive skjorter, organisasjonene vet ikke noe mer om Gud enn en hottentott gjør om en egyptisk kveld, når den kommer. De går opp dit . . .

201 Hva om folket på Pinsedagen hadde gått opp dit og sagt: “Nå, Jesus befalte oss at vi skulle gå opp her og bli til vi mottar kraft fra det Høye. Nå, brødre, vi har vært her ni dager, allerede. La oss ta imot det, ved tro. Nå har vi Den Hellige Ånd. Vi går ut, fordi vi har vært her. Vi har gjort det Jesus sa vi skulle gjøre?” Det hadde aldri blitt noen opplevelse.

202 La meg fortelle dere noe. Jeg vet at dette er på lydbånd, men her kommer det, likevel. Hør her. Jeg skal fortelle dere noe. Det er en skam. Folk prøver å . . . Jeg har aldri trodd at Den Hellige Ånd var å “skjelve”. Jeg har aldri trodd at beviset på at man har Den Hellige Ånd var “å tale i tunger, eller gråte, eller rope”. Det er følelsesmessige fornemmelser. Jeg tror at Den Hellige Ånd kan gjøre det. Men Den Hellige Ånd er Guddommen som tar bolig. Jeg tror at en stor gruppe mennesker som hevder å ha Den Hellige Ånd, ikke vet én ting om Ham. Du møter Gud.

203 Hvordan, på Pinsedagen, sa de . . . Nå, som baptistene i dag, presbyterianerne og metodistene, jeg spør: “Tror dere at dere har . . .?”

204 “Åh, ja, vi tar imot Det, ved tro.” Ved tro, ingenting. Det er ikke Det.

205 Det er en sansefornemmelse, du liker å se en solnedgang, du står og ser solen gå ned, og gråter, og tårene renner nedover, det er

ikke Gud, det er følelser, fra noe som er i deg. Du hører om noen som er syke, eller noen som er døende, du skriker ut og gråter. Det er ikke Gud. Det er menneskelige følelser. Hvordan Gud . . .

²⁰⁶ Jeg har sett folk på baseballkamp, bli så glade at de stammer med leppene, alt mulig annet. Ikke fortell meg.

Vi har behov for vekkelse, frelse. Og pinsevevenne kommer, får folket revet med og forteller dem: "Når de taler i tunger, har de Den Hellige Ånd." Og noen av dem lever alle slags liv, etterpå.

Hør her, broder. På Pinsefestens Dag var det ikke slik. De stolte aldri på noen tunger eller noe annet. Mens de var der, samlet på ett sted, i en akkord, kom Gud ned, bokstavelig talt, iblant dem. De så, tunger av Ild, på hver enkelt av dem omtrent som *det*, som hang over hodet deres. Gud var der. Det var ikke, "Ta det imot ved tro, eller en eller annen følelse." De ble fylt med Den Hellige Ånd, og gikk så ut og begynte å tale i tunger. Men først møtte de Gud.

Det er det som er i veien i dag. Folk blir revet med og begeistret, følelser, og det er ikke Den Hellige Ånd. Den Hellige Ånd er å være bolig for Guddommen. Dine ord er Hans Ord. Sier deg, det vi trenger i dag, er et kall.

²⁰⁷ Folk går inn, kvinner som det, går inn, taler i tunger, kommer ut igjen. Og du går til stedene deres, der de har sine menigheter . . .

²⁰⁸ Jeg skulle ønske Billy satt her. Jeg fikk nettopp et brev der nede fra et sted, her om dagen, hvor en kvinne sa: "Jeg tilhører en viss, stor . . ." den største organisasjonen av pinsevenner, stor treenighets-organisasjon. De sa: "Alle kvinnene våre, broder Branham, har klipt seg alle sammen. Jeg hadde langt svart hår." Hun sa: "Jeg har alltid elsket det, fordi jeg trodde det var fra Herren." Sa: "Jeg brukte aldri sminke. Menigheten vår lærer at det er gammeldags." Sa: "De sa til meg, da jeg hadde rullet håret opp i en knute, bak, sa, 'Se opp, du har et flatt dekk bak', og alt slikt. Sa: 'Du har et flatt—flatt dekk på bakhodet.'" Og sa: "Til slutt sa mannen min: 'Hvorfor klipper du ikke håret ditt og blir som resten av dem?'"

Nå har jeg et brev som skal sendes tilbake til henne.

Hun sa: "Er det slik? Jeg hørte ett av lydbåndene dine, at kristen dåp er i Jesu Kristi Navn." Nå, dere vet hva hun kommer til å få. Ikke sant? Hun sa: "Fortell meg, broder Branham. Jeg hungrer. Jeg ønsker å vite hva jeg har gjort."

²⁰⁹ Jeg kommer til å si: "Den frafalne ektemannen din burde skamme seg. Og den Gudløse gruppen som du tilber med, kom deg ut fra dem." Riktig. Gud kan ikke forandre Seg. Når Gud sier noe, mener Han det. Jeg bryr meg ikke om hvor mange frafalne predikanter som ønsker å gå på kompromiss, for å få en stor organisasjon eller en gruppe. Vi trenger frelses-predikanter.

Menn som står og lar sine koner gjøre slik som det, jeg har liten tillit til din kristne opplevelse. Riktig. Omvend deg, eller gå til grunne! Du store min!

²¹⁰ Går inn på den måten, blir medlem av menigheter, pinsemenigheter, kommer ut igjen og er ikke det minste forandret; forblir den samme, utvikler seg ikke det minste. Åh, bevare meg vel! Hva er det? Moderne Jesabeler. Det er bare én kvinne i Bibelen som noen gang malte ansiktet sitt, og Gud gjorde henne til hundemat. Moderne Jesabeler drar rundt på Akabene sine etter kragen, en hvilken som helst liten, pysete mann som lar sin kone gjøre slikt, gå med shorts og slikt, og gå ut her på gaten og kle seg i kjoler, så hun ser ut som en skrellet wienerpølse, slik som det. Og går . . . Jeg sier ikke dette som en spøk. Dette er ikke noe sted for å spøke. Dette er Guds Ord. Det er sant. Riktig. Går nedover gaten, med en kjole så tetsittende, på, at hun ikke kan gå. Så kommer en mann med en bemerkning om henne, og du ønsker å slåss med ham. Du fortjener en smekk over munnen, det er riktig, for å la henne gjøre det. Det viser hva du er lagd ut av. Det er helt riktig.

²¹¹ Det vi trenger er Evangeliet. Gud, reis opp noen på scenen som er rett tilbake til Ordet. Gud sa at det ikke engang er en anstendig ting for en kvinne å komme til kirken og be, med håret sitt klipt. Og en kvinne som klipper håret sitt, er . . . en mann har all rett til å skille seg fra henne. Hun er en æreløs kvinne. Bibelen sier det. Hun vanærer mannen sin. Hun vet det kanskje ikke. Enhver kvinne som går med shorts er æreløs. Hun vet det kanskje ikke. Dame, jeg prøver ikke å såre deg. Jeg prøver å redde deg fra en ildsjø og helvete. Omvend deg!

²¹² “Vel”, sier du, “jeg har Den Hellige Ånd.” Så oppfører du deg slik, med Gud som har tatt bolig på innsiden av deg, den samme Gud som sa at du ikke skulle gjøre det?

²¹³ “Vel”, sier du, “jeg talte i tunger.” Jeg har sett djevler tale i tunger. Jeg har sett, i Afrika, drikke blod fra en menneskeskalle, og tale i tunger og påkalle djevelen. Jeg har vært i leirer med hekser og trollmenn, der de talte i tunger og tydet det. Jeg så at blyanter lå på bordet og skrev på ukjente språk, og mannen kom og tydet det. Det var sant. Ikke fortell meg om tunger. Vi har for mye av det nå.

Likevel tror jeg at Gud har et ukjent tungemål. Jeg tror at Gud taler i ukjente tunger, men stol ikke på det. Paulus sa: “Selv om jeg taler med menneskers og Englers tunger, og ikke har Den Hellige Ånd, er jeg ingenting ennå. Selv om jeg kan flytte fjell . . .”

²¹⁴ Mange mennesker prøver å si: “Åh, *dette* er en stor Guds mann. Du burde se de store miraklene.” Ja, djevler helbreder . . .

Djevler går ut og utfører slike ting. Jeg kjenner til hekser som går ut, og ting som det, har et forkle rundt seg slik som *det*. De

legger penger i. Hun tar hår fra bakhodet sitt, tuller det inn i blod og kaster inn. Og disse menneskene er ærlige mennesker, som tror. Det er ikke den mannen. Det er disse menneskene som tror at de nærmer seg Gud, gjennom heksen.

²¹⁵ Sa ikke Jesus: “Mange vil komme til Meg på den dagen og si: ‘Jeg har hatt store helbredelseskampanjer’”? Det er ikke et tegn. Det er et tegn på at vi er ved enden. Sa ikke Jesus, i Matteus det 24. kapitlet, om det 24. verset også, 24,24? Og Han sa: “Falske profeter vil stå fram i de siste dager og vise store tegn, i den grad at de ville forføre selv de Utvalgte om det var mulig.” Men de Utvalgte står på Ordet. De vet hva et ekte tegn er.

²¹⁶ Hvordan kan en mann, som gjør disse tingene, som forneker Guds Tro, si at han er en profet fra Herren? Hvordan i all verden kan en mann det?

Han kan være en profet, slik som de som var der nede på Akabs og Josafats tid, da Mika sto fram. Men de hadde en der nede som sto på Ordet, Elias. Herrens Ord var skrevet, at Akab ville komme til sin ende, og Elias’ visjon stadfestet det.

²¹⁷ Og enhver mann, enhver mann som kaller seg åndelig eller en profet, erkjenner at hvert Ord av *Dette* er sant. Hvordan kan han være en treenighetstroende? Hvordan kan han døpe i navnet til “Fader, Sønn og Hellig Ånd”, og si at han er salvet med Ånden? Hvordan kan han lære folk den feilen, og likevel være salvet av Ånden? Det kan ikke skje. Det er en umulighet.

²¹⁸ Jeg innser at det ikke er populært. Men vi ønsker ikke å være populære. Du ønsker å være ærlig.

Nå, Jesabel og Akaber. Ja, sir.

²¹⁹ Hvorfor, hvorfor gjør de det? Hvorfor gjør disse kvinnene, holder håret sitt kortklipt, og bruker sminke og går ut og tar på seg shorts når menn kommer forbi og ting som det, deres ektemenn gjør det? Fordi de ikke har en sann profet på talerstolen sin, til å fortelle dem Sannheten. De forteller dem: “Vel, det spiller ingen rolle. Det er helt i orden. Du trenger ikke gjøre *det*.” Du!

²²⁰ Det er Herrens Ord. Bibelen sier: “Enhver kvinne som tar på seg mannsklær, er en vederstyggelighet for Gud.” Gud forandrer Seg ikke. Hvordan kan Han forandre Seg og være Gud? Han er uendelig.

²²¹ De trenger en sann profet som forteller dem at det er et tegn på enden. Bibelen sier at de ville gjøre det. Jesaja, det 5. kapitlet, sier at kvinnene ville gjøre det i de siste dager. Helt riktig. Så, der er de.

²²² Men de sier at de har en profet på talerstolen, som er redd for Guds Ord. Ikke . . . Han er redd for forsamlingen.

La oss be om at Gud må sende oss det siste Lyset, Kveldslyset, send oss den som Han lovet å gjøre, til den utvalgte Menighet,

som vil fortelle dem hva som er Sannheten, stå på Guds Ord. La Jesabelene og Akabene, da vil de atskille dem. Det er helt riktig.

²²³ Husk, når kvinnene begynner å oppføre seg slik. Nå, bare gå tilbake et lite stykke, da de begynte å klippe håret sitt og oppførte seg slik. Når kvinnene begynner å oppføre seg slik, er det på den tiden og i den perioden, i de siste dager, at Elias skal komme på scenen med endetids-tegnet, med endetids-tegnet slik det var på Lots tid. Ser dere? Endetidens tegn; når kvinner begynner å oppføre seg slik. De oppfører seg slik nå. Det er på den tiden at Elias skal komme på scenen, tukte og kalle, irtettesette og tilintetgjøre, riktig, med Guds tegn bak seg, beveger seg videre. Han kommer ikke til å kalle en stor flokk nå. Bibelen sier: “Frykt ikke, lille flokk, det er deres Fars gode vilje å gi dere Riket.” Det er riktig. Det er helt riktig.

²²⁴ Han må bli forkastet av alle unntatt den lille flokken, for han er lik Elias med sine syv hundre, og Johannes med sin lille flokk. Ja.

²²⁵ Ser dere hvor vi står i dag? Vi må gå tilbake til den opprinnelige pinsen. Vi må komme tilbake til Guds ting. Vi må komme tilbake. Broder, søster, bli ikke forført i din opplevelse. Vi—vi venter på den stunden.

²²⁶ Ikke bare si: “Jeg—jeg håper det. Jeg tror, ved tro tar jeg imot Det.” Ikke gjør det. Møt Gud, ansikt til ansikt, og bli fylt med Ånden, og se så hva som skjer. Og hvis den ånden i deg er i motsetning til dette Ordet, så la den ånden være i fred. Gå og få en . . . Be om at Gud må gi deg Sin Ånd, da.

²²⁷ Når denne Ånden står fram i den siste tid, vil Den være en advarsel mot dem, de som er falske. Ser dere? Fordi Johannes sa: “Tenk ikke å si i oss selv at vi . . . at dere ‘har Abraham til far.’” Vi har . . . Vi er . . .

“Vi, våre fedre var metodister, baptister, presbyterianere, eller pinsevenner.” Ikke tenk å si, du, “Gud”, og dere er Abrahams barn, for Gud er i stand til å reise opp barn for Abraham av disse steinene. Ikke tenk at fordi du er pinsevenn, at du kommer til å bli unnskyldt. Ikke i det hele tatt. Gud er i stand til å reise opp barn for Abraham av disse steinene. Det er helt riktig. Ja, sir.

²²⁸ Bare tal Guds Ord, i den siste tids sannhet. Hans profeti er . . .

²²⁹ Hvis dere vil, la meg bare gå tilbake hit bare et øyeblikk, la meg vise dere hvordan vi kan finne det ut. Jeg har skrevet ned mange Skriftsteder her. Jeg refererte nettopp til Dem. Jeg ønsker å lese ett for dere. Fra, la oss, først, la oss ta . . . La oss ta Femte Mosebok, det 18. kapitlet, og vi vil finne ut, om bare et øyeblikk. Bare så, før vi avslutter her, så jeg kan lese dette Skriftstedet for dere. I Femte Mosebok, det 18. kapitlet, ja vel, og la oss se nå. Det 20. verset av det 18. kapitlet, Femte Mosebok, 20:

Men den profet som egenrådig taler ord i Mitt navn, ord Jeg ikke har befalt ham å tale, eller som taler i andre guders navn (flertall), den profeten skal dø.

Det er riktig. Åndelig død. Ja vel. “Den sjel som synder, skal dø.” Vi har én Gud, ikke “Guder”.

Hvis du sier i ditt hjerte: Hvordan skal vi kjenne hvilket ord det ikke er HERREN som har . . . som har talt?

“Hvordan kan vi vite? Det vil bli så mange av dem, hvordan kan vi vite? Denne ene sier *det*, en annen sier *dette*. Vel, en sier *dette*, og den andre sier *det*, og så videre.” Følg med nå. Vi vet.

Når en profet taler i HERRENS navn, og dette ordet ikke skjer eller inntreffer, da er det ikke et ord HERREN har talt. Egenrådig har profeten selv talt det. Men du skal ikke frykte for ham.

²³⁰ Hvis Gud ikke har sagt det, så vær ikke redd for det. Det—det er helt i orden, bare fortsett videre og glem det. Ser dere?

²³¹ Se nå på hva vi hører i dag. Den apostoliske trosbekjennelse, metodistenes trosbekjennelse, baptistenes trosbekjennelse, pinsevennes trosbekjennelse, trosbekjennelsen, trosbekjennelsen, trosbekjennelsen, trosbekjennelsen. Hva er en trosbekjennelse? Hvor får dere dette fra? Jeg utfordrer hvem som helst å vise meg Den apostoliske trosbekjennelsen i Bibelen. Jeg tror ikke det finnes noe slikt.

Hvis apostlene hadde noen trosbekjennelse de noen gang holdt seg til, er den her: “Omvend dere alle sammen, og bli døpt i Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse, og dere skal få Den Hellige Ånds gave. Før løftet tilhører dere.”

Ser dere ikke hvor vi er, venner? Vi er i en forferdelig tilstand. Hva er det? Et sant tegn som blir oversett.

²³² Nå, dere er menn og kvinner, de fleste av dere, og dere er Guds barn. Ikke overse det. Husk at disse tingene er ment å skje. De skal skje i denne tid, i denne tiden som vi lever i nå. Dette er stunden, rett før Messias Komme, det skal komme fram en kunnngjøring fra Gud.

La meg lese det for dere. La oss gå tilbake til Malakias. Det er den siste i Det gamle testamente, og hør hva Han sier her i Malakias. Så er vi . . . Lytt til dette bare et øyeblikk.

Nå, hvis du legger merke til, taler Malakias 3 om det Jesus sa om Johannes' komme:

Se, Jeg sender Min budbærer, og han skal berede veien for Mitt ansikt. Herren, som dere søker, skal brått komme til sitt tempel, paktens Budbærer, som dere med glede lengter etter. Se, Han kommer, sier hærskaenes HERRE.

233 Det var Johannes, som kunngjorde Jesu komme. Og Han kom til templet, nøyaktig det Han sa, paktens Budbærer, Engelen som var med . . . i ørkenen med—med disiplene, eller med Israel. Tror du at Han var den Budbæreren? Vel, Han sa: “Jeg kommer fra Gud, og Jeg går til Gud.”

234 Nå, hvorfor ble det gitt Paulus en sykdom? For å holde ham nede.

Etter at Jesus hadde vært død, og begravet, og oppstått igjen; etter en lang tid, møtte Paulus Ham, ansikt til ansikt, på veien til Damaskus. (Han sa: “Jeg kom fra Gud og gikk til Gud.”) Paulus så opp. Det var et stort Lys der, den samme Ildstøtten. Vet dere hva jeg snakker om? Den samme Ildstøtten. Og Paulus snakket med Ham, og Han snakket tilbake til Paulus. Folket hørte Ham ikke. De hørte Ham ikke. Men Paulus hørte Ham. Han sa: “Saul, Saul, hvorfor forfølger du Meg?”

Han sa: “Hvem er Du, Herre?”

235 Han sa: “Jeg er Jesus. Reis deg nå og gå inn på gaten som kalles Den Rette. Det vil bli fortalt deg videre derfra. Jeg har en profet som kommer opp dit for å fortelle deg hva du skal gjøre, ser du. Og hvordan . . .”

236 Paulus dro dit, ble døpt og påkalte Herren, mottok Den Hellige Ånd.

Og Paulus sa: “Jeg hadde en svakhet i kjødet, som ble gitt meg, en djevel, en djevles sendebud, som *slår* meg”, det er som, “slag etter slag.” Han ville bli bedre, og så ville det komme, plage han igjen. Sa: “Jeg ba Herren tre ganger om å ta det bort fra meg, men Herren sa: ‘Paulus, Min nåde er deg nok.’” Sa så: “For at jeg ikke skulle bli hovmodig . . . de høye åpenbaringene.”

Han hadde flere, ved åpenbaring, enn Peter, Jakob, Johannes eller noen av dem. Han så Ham etter at Han hadde vært borte i kanskje to år, eller mer, kom i en Ildstøtte og snakket med ham. Hvor mye større i dag, to tusen år, og Han lever fremdeles! Amen.

237 Sa: “Det ble gitt meg, for at jeg ikke skulle bli hovmodig, og si: ‘Nå, broder, jeg er over dere alle. Ser dere? Jeg—jeg så Ham etter at Han var oppreist fra de døde, og jeg snakket med Ham. Jeg er . . .’ For at jeg ikke skulle bli hovmodig, ble det gitt meg noe, for å holde meg ydmyk.” Ja.

238 Han var den som ba dem om å bli døpt på nytt, igjen, i Jesu Navn. Sa: “Hvis en Engel fra Himmelen . . .”

239 Han sa: “Jeg dro ikke opp til skolene deres, hvor enn de var.” Sa: “Jeg dro ikke opp til Jerusalem med det samme, og ikke før fjorten år senere.” Sa: “Jeg dro ned til Egypt, ned til Asia der nede.” Og han rådførte seg med Herren, var der nede i omtrent tre år, og studerte Det gamle testamente, for å se at det samstemte. Da han kom tilbake, fjorten år senere, møtte han Peter og dem,

og hadde det samme Evangeliet, døpte på samme måte og gjorde det samme. Amen. Han visste at det var riktig. Ja, sir.

²⁴⁰ Lytt til Malakias nå, her i Malakias 3. Nå, hvis dere vil, la meg bare klargjøre dette for dere. Jeg tror . . . la oss nå gå litt rolig til Matteus det 11. kapitlet, og se om jeg . . . kanskje jeg tar feil, jeg tror jeg fant det, jeg må kanskje søke først for å finne det. Matteus 11. La oss se. Begynner slik:

Og det skjedde, da Jesus hadde avsluttet med å befale de tolv disiplene sine, dro Han derfra for å undervise og forkynne i byene deres.

Og . . . Mens Johannes . . . hørte da han var . . . i fengselet, om Kristi gjerninger, var . . . i fengselet, om Kristi gjerninger. Derfor sendte han to av disiplene sine og spurte Ham: Er Du Den som skal komme, eller skal vi vente en annen?

Johannes sitt ørneøye ble tilslørt der nede i fengselet. Ser dere?

Jesus svarte ham og sa: Gå . . . fortell Johannes alt dette som du . . . hører og ser:

“Johannes er en profet. Og hvis han får—han får høre dette, om hva som skjer, vil han vite Hvem Jeg er.” Ser dere? Han sa:

Blinde ser . . . lamme går. Spedalske blir renset . . . de døve hører. Og døde blir vekket opp . . .

“Og alle kirkesamfunnene er sammen”? Det står ikke slik, gjør det? Nei. Det gjør det ikke. Det står:

. . . de lamme går, de spedalske blir renset . . . de døve hører, og de døde blir vekket opp, og evangeliet blir forkynt for de fattige.

Der er tegnet. Følg med:

Da de var gått . . .

Og salig er den som ikke . . . tar anstøt av Meg.

Se nå: “Salig er den som ikke tar anstøt av Meg”, med andre ord, eller, “skammer seg over Meg. Salig er den som ikke skammer seg over Meg.” Ser dere?

. . . da de var gått, begynte Jesus å tale om Johannes til folket: Hva dro dere ut i ødemarken for å se?

Se på denne profeten nå:

. . . Hva dro dere ut i ødemarken for å se? Et siv som svaier i vinden?

Ikke Johannes. Åh, nei. “Dere ormeyngel i gresset”, sa han til denominasjonene, “hvem har advart dere om å flykte fra den kommende vrede? Ikke begynn å si: ‘Vi tilhører dette og det, for Gud er i stand til å reise opp barn av disse steinene.’” Åh, broder, det var ikke et siv som svaiet i vinden, med ham.

... Et siv som svaier i vinden?

Eller hva dro dere ut for å se? Et menneske kledd i fine klær? (Må bytte klær to eller tre ganger mens han forkynner?) sannelig, de som bærer fine kledninger, klær, er i kongenes hus.

De er forkynnerne som går ut og kysser babyene, vet dere, og—og vier de unge, og—og går på skolen og holder intellektuelle taler, og, dere vet, alle disse små, pysete tingene. Ser dere? Ser dere? Han svinger ikke et tohånds sverd her ute i frontlinjen. “Hva dro dere ut for å se, en slik kar?” Han var ... Han spør dem.

Men hva dro du ut ... for å se? En profet? (Lytt.) Og ja, sier Jeg dere, og mer enn en profet!

Ja, sir. Hva var han? Sa: “Han er mer enn en profet?” Han var en profet, *pluss*. Han var budbæreren for den tidsalderen.

... hva dro dere ut ... for å se? En profet? Ja, sier Jeg dere, og mer enn en profet.

Det er om ham, ... ham dette er skrevet: Se, Jeg sender Min budbærer foran mitt ansikt, ... for å bane veien foran meg.

Se over her i Malakias 3. “Se, Jeg sender Min budbærer foran Mitt ansikt.”

²⁴¹ Følg med. Nå, Malakias 4, la meg lese dette. Han kommer til å komme igjen.

... se, dagen kommer, brennende som en ovn. Alle de overmodige, ja ...

²⁴² Det er i dag. Jeg går nedover gaten og ser disse menneskene. Du kan snakke med dem, og de ler av deg, gjør narr av deg. Jeg tenker: “Hva er det?”

Her om dagen gikk jeg ned langs, ved siden av torget her nede. Jeg snakket med noen mennesker, og de bare sa: “Åh,” gikk videre.

Noe bare sa til meg: “De er atomføde, snart er de aske spredt utover bakken. La dem være i fred. Du har sagt det du hadde på hjertet. Gjør deg klar og kom deg ut herfra.” Halleluja! Jeg burde ikke ha sagt det, antar jeg. “Gjør deg klar. Bind opp om dine hofter. Jeg kaller deg.” Det er grunnen til at jeg venter.

For se, dagen kommer, brennende som en ovn. Ja, alle de overmodige ... og hver den som lever i ugudelighet, skal bli som halm: ...

Det er nøyaktig hva som vil skje. Hva skjer når en stor ... noen av dere bønder; når en voldsom brann treffer en hveteåker, når det bare blir stubb igjen? Alt legges helt øde og dekkes av aske. Det er det som vil skje, når det, når det slår til.

... dagen som kommer skal sette dem i brann, sier Hærskarenes HERRE, så det verken blir rot eller grein igjen.

Det vil ikke være noe igjen av dem.

Men for dere som frykter Mitt navn, skal Rettferdighetens Sol stige opp med legedom i sine vinger. ... dere skal gå ut og hoppe lik kalver som er gjødde i båsen. (Det er Tusenårsriket.)

Da skal dere trampe ned de ugudelige, for de vil være aske under deres føtter på den dagen Jeg vil gjøre dette, sier Hærskarenes HERRE.

Kommer ut i Tusenårsriket. "De ugudeliges aske."

Husk ... loven til Moses, Min tjener, den som Jeg bød ... ham på Horeb for hele Israel, med lov og dom.

Nå, lytt nøye nå.

Se, Jeg skal sende til dere profeten Elia før den store og fryktinngytende HERRENS dag kommer.

²⁴³ Nå, det kunne ikke ha vært Johannes. Det kunne det ikke, fordi verden ville ha blitt ødelagt da. Men her sa Han, i Matteus 3, Han sender en budbærer foran Seg. Og Jesus sa: "Det er Elias som skulle komme, for å rydde veien foran Meg."

"Men før denne store atombomben treffer, vil Jeg sende profeten Elias til dere."

Han skal vende fedrenes hjerter til barna, og barnas hjerter til deres fedre, så Jeg ikke skal komme og lyse jorden i bann.

²⁴⁴ Profeti, i denne tid.

Men nå sier du: "Åh, den Elias, det skulle sannelig være Johannes." Paktens budbærer var Johannes, det er sant. Det er helt riktig. Jesus sa det, og stadfestet det rett her: "Det var den Jeg talte om." Men, ser dere, det kunne ikke være den Elias som skulle komme. Ser dere? Det kunne ikke være det. Fordi, ser dere, hvis det var det, så var profetien feil; jorden ble ikke ødelagt der tilbake. Ser dere? "Men før den store og fryktinngytende Herrens dag kommer, vil Jeg sende dere Elias. Og han vil gjenopprette", se på hans første komme, "fedrenes hjerter til barna." Det var det han gjorde, først, brakte budskapet om den nye tidshusholdningen, Kristi komme nå, trekker de gamle ortodokse fedrene bort fra den ortodokse troen, inn i en ny tro som nettopp hadde blitt født.

Så når han kommer for andre gang, "Og barnas hjerter tilbake til pinsefedrene, det originale Budskapet."

²⁴⁵ Gå nå over her til Åpenbaringen 3, og dere vil se det rett der igjen. Så, det er profetert. Vi er ved endetiden, min broder. Det er riktig.

246 Slik som de fire hundre profetene mot Mika, de sier at vi er . . . Vi er i den siste tid, vi vet det. Falske profeter, viser falske tegn, forener seg med denominasjoner. De sier: “Kom og bli med. La oss bli medlem. Kom og bli medlem av menigheten vår. Ta med medlemskapet ditt. Vi er åpne denne morgenen for at dere kan overføre medlemskapet deres fra *den* menigheten, over til *denne*.” Åh, tøv. Hva gagner medlemskapet ditt deg? Hvis du ikke har en arv i Himmelen, så glem det. Falske profeter vil vise falske tegn.

247 Men, hør her, sanne profeter, de vil holde seg til Guds Ord. Sanne tegn vil bringe frem Guds sanne Ord til en sann Menighet, og den sanne Menigheten vil motta Ordet og fryde seg over Det. Når den lille flokken, som vil bli gitt i de siste dager, som vil være en rest av hedningene, som vil bli båret over.

248 Da Jesus kom, var det—var det bare noen få der som trodde. Johannes sin lille gruppe var de som trodde. Jesus ledet dem videre derfra, gjorde dem til disipler og gikk videre. Da Elias . . .

249 Da ødeleggelsen kom, da Noas tid kom, var han et tegn, og han førte folket inn i arken. Da Elias kom, trakk han folket ut av forvirringen de var i. Da Johannes kom . . . Alle profetene var tegn, tegn, tegn, tegn.

Og Han lovet oss et tegn i de siste dager. I de siste dager ville det være et tegn. Det er et oversett tegn. Folk ser det ikke. De bare går rett forbi det, og lar det gå. Broder, søster, ikke bli medlem av menigheten. La meg si dette, i avslutningen nå.

250 Hvis du bare har hatt en opplevelse av en eller annen følelse, en eller annen sansefølelse, ikke stol på det. Ikke gjør det. Dette er til dere. Dere er . . . Jeg snakker til folket. Jeg hørte dem klikke med lydbåndopptakerne bak der, akkurat da. Jeg taler nå til Menigheten. Ser dere? Hør her, ikke . . .

251 Jeg sier mange av de tingene noen ganger, slik som dette, slik at folket ute i landet her ute . . . Hold deg til Gud. Se etter ditt sanne tegn. Du vil se det. Det vil være overalt rundt deg, men millioner vil gå rett forbi det og ikke se det.

Da Jesus kom, kjente de Ham ikke.

De gjenkjente ikke Elias. Vet dere hva de sa da Elias dro opp? De trodde ikke på det tøvet. De sa: “Det er tøv.” Barna rett der i hans egen by, der han bodde oppe . . . han bodde i, forkynte i, gjorde tegn og under rett der i det landet, da det gikk et varsel ut: “Vi kan ikke finne Elias; Herren tok ham opp i en virvelvind”, så lo de av det.

252 Her kom Elias . . . Elisa, med de samme tegnene med seg, et bilde på Kristus og Hans Menighet. Her kom Elias, sa- . . . Elisa, de samme tegnene Elias hadde, kom rett ned, og gjorde det, til og med deres små barn fulgte ham ut og sa: “Din flintskalling,

hvorfor dro du ikke opp som Elias?” Ser dere hva som skjedde med de respektløse barna?

I dag ler de og gjør narr. Ikke bekymre deg, broder, dommen henger over på himmelen akkurat nå. Det er skrevet på ansiktet til enhver amerikaner. Det er riktig. Dommen henger over på himmelen, all den Allmektige Guds vrede.

²⁵³ [Tomt område på lydbåndet—Red.] “Forakter de som er gode; har en form for gudsfrykt, men forneker dens kraft: slike skal du vende deg fra.”

²⁵⁴ Ikke godta en sansefølelse. Ikke godta en følelse. Ikke godta noe før du møter Gud, ansikt til ansikt, og la Guds Ånd komme inn i deg. Han vil fylle ditt hjerte og sjel med kraft, og kjærlighet, og ild.

²⁵⁵ Gud, hjelp meg å finne min plass der borte, i løpet av de neste dagene, og bli der til jeg ser hvor mine neste skritt går.

²⁵⁶ Vi har ventet lenge. Jeg har ventet lenge. Jeg husker at jeg klipte plenen min der tilbake. Da jeg bygde dette huset her oppe, kalte Herren meg. Min kone gråt fordi hun ikke ønsket å forlate moren sin. Sa: “Kanskje hun ikke ville bli tatt hånd om.”

Og jeg tenkte: “Jeg har en gammel mor, også.”

²⁵⁷ Jeg satte meg ned der, en dag, da jeg klipte gresset. Jeg satte meg ned. Tindrende klart, kom en Røst, som sa: “Atskill deg, så vil Jeg velsigne deg.”

Jeg sa: “Herre Gud, hjelp meg i dette. Du ser hva jeg står i.”

²⁵⁸ Alle de tingene er over nå. Mor Broy er i Herligheten; Mor Branham også.

“Hvor er mitt neste skritt, Herre?”

²⁵⁹ Dommen kommer til å ramme dette landet, en av disse dager. Det er andre nasjoner som ikke har hørt Evangeliet. Det er steder.

²⁶⁰ Hva enn du gjør, ikke glem mine ord. Ikke gjør det! La dette forankre seg, må Gud ta en jernstift og risse det inn i ditt hjerte, slik at du ikke vil glemme det. Ikke glem det! **SÅ SIER HERREN:** Vend tilbake til Gud, av hele deres hjerte, kom tilbake. Ikke stol på følelser, sansefølelser eller noe. Søk Gud med alt som er i deg, inntil noe skjer med deg, så du ønsker å leve rett, du ønsker å være gudfryktig, du frykter Gud, du—du ønsker å leve rett, gjør det. Ikke glem det, for vi er i endetiden. Nå, husk, vi er i endetiden.

²⁶¹ Og husk dette, idet jeg avslutter, for å be, om et øyeblikk, ikke glem, hør meg, tabernakel! Og hvis dette lydbåndet fortsatt går, så hør meg, verden, eller hvor det vil gå: Det vil oppstå et tegn, et sant tegn; kanskje det allerede er oppstått, og det er oversett, et sant tegn som Gud alltid har gitt, som er oversett.

La oss be.

²⁶² Jesus fra Nasaret, som den mektige Røsten talte der ute den dagen, for noen uker siden, da jeg sto der, idet jeg gikk over trestokken, nær treet, og Ånden som kom ned gjennom tretoppene og sa: “Jesus i Det nye testamente er Jehova i Det gamle.” Å Gud, på denne Klippen står jeg. Alle andre grunner er synkende sand. Alle andre grunner er synkende sand.

²⁶³ I rundt tretti år, Herre, har jeg ropt ut, gjennom denne dalen her, det Budskapet, jeg har ikke beveget meg en tomme fra Det, fra der jeg startet, bare det samme Budskapet, den samme tingen; kaller folk tilbake, ikke til en sansefornemmelse, men til en opplevelse av å møte Gud og bli født av Hans Ånd. Åh, hva vil bli tilbake utenom en dom? For de som forkaster Budskapet, Herre, er det ingenting igjen.

²⁶⁴ På den måten har Du oppfylt Ditt Ord, å bekjentgjøre de siste dagers tegn, og beviser det ufeilbarlig, at Du er Gud, og at vi er her. Selv når vi hører store evangelister i landene i dag, roper de alle ut. Og vår nasjons hovedstad, og andre nasjoner kommer med trusler, og—og frykten tar over. Og når vi hører disse store mennene, der borte i Frankrike, som forutsier at den første bomben vil falle i Louisville, Kentucky, den vil legge landet øde i hundrevis av miles. Å Gud, de fikk en mulighet til å høre, men de ville ikke.

²⁶⁵ Aviser, menighets-nyheter, tv, radio, har snakket om det. Det er ingen unnskyldning. Så, Herre, Du sa: “Alle som Faderen har gitt Meg, vil komme, og ingen kan komme uten at Faderen drar ham først.”

²⁶⁶ Nå, Far, jeg ber denne bønningen for meg selv. Her er jeg, begynner å bli en gammel mann nå, og jeg vet ikke hvor mange dager vi har igjen, Herre. Vi har kanskje ikke engang i dag. Men hva enn som er igjen, Herre, og hva som er igjen i livet mitt, Å Gud, er det mulig at Du kan ta det og gjøre noe med det, til Din ære?

²⁶⁷ Jeg ber først for meg selv, Herre, om at Du må vise meg Din vilje. La Din vilje skje, Herre, hva enn det måtte være. Jeg vil at det skal bli sagt på den dagen når jeg kommer for å møte Deg: “Det var vel gjort.” Om det er stort, eller om det er smått, hva enn som er i Ditt store hjerte for mitt liv, Herre, her er jeg.

²⁶⁸ Send en Engel med et kullstykke av ild og rens våre lepper og helliggjør oss, Herre, for det siste store som er i ferd med å ramme jorden. La oss være en røst som roper i syndens ørken: “Forbered deg på å møte Gud.”

²⁶⁹ Denne lille menigheten, disse menneskene som kommer, dag etter dag, og kjører hundrevis av miles, Å Evige og kjærlige, som aldri glemmer en gjerning, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, som reiste opp Jesus fra de døde, og nå sitter Han ved Majestetens høyre hånd i det Høye, Gud tok bolig i kjød, velsign disse menneskene som jeg velsigner i Ditt Navn. Må de alltid huske

og vite at det er et tegn, et tegn på enden. Jeg ber om at Du vil gi dem, og gjøre dem til sjelevinnere: på arbeidet sitt, hvor enn de måtte være, på gatehjørnene, bensinstasjoner, eller hvor enn det måtte være, for å vitne i dagligvarebutikken, for melkemannen. Hvor enn det kan være, Herre, hvis noe advarer i deres hjerte, må de være et vitne. Må de leve slike gudfryktige og helliggjorte liv inntil de vil bli skrevne brev lest av alle mennesker.

²⁷⁰ Gud, velsign våre kvinner. Å Gud, jeg ber om at Du må la dem vaske ansiktene sine, de som ikke gjør det, ta bort . . . denne Jesabel-sminken fra ansiktene sine. La dem ha den kristnes djervhet, og Guds Ånd over seg, nok, til å vite at de ikke skulle kle seg i de urene klærne som de har på seg. La håret sitt vokse ut, som damer. For det er skrevet i Bibelen: “Den lille grenen er dyrebare i Herrens øyne, som vil unnsnippe alt dette som kommer fram i den siste tid. Det vil være herlig i Guds øyne”, slik profeten har forutsagt det. Gud, gi det.

²⁷¹ Det er ikke noe mer jeg kan gjøre. Jeg har ropt ut med min stemme, år etter år, Herre. Og hvis Du ikke handler nå, er det ingenting jeg kan gjøre. Jeg ber om at Du vil. Og jeg vet at Du vil, fordi Du lovet det i Ditt Ord. Og det er der jeg står. Jeg kan bare gi et vitnesbyrd, Herre. Og intet menneske kan komme uten at Du drar ham; og alle som Faderen har gitt, vil komme. Jeg har den vissheten, at Ditt Ord vil bli tatt hånd om. Velsign oss, Herre.

²⁷² Og hvis det er noen her som bare stoler på en sansefølelse, kanskje de har ropt, de, kanskje de har Den Hellige Ånd, eller . . . Vi kan ikke regne med det, Herre, fordi vi har sett folk rope under ballspill. Vi har sett folk rope på verdslige fornøyer. Vi har sett dem så glade at de gråt, ute på gulvet, danset, og alle de tingene. Det er ikke Deg, Gud.

²⁷³ Men å møte Deg og snakke med Deg, og Du snakker tilbake, det er det vi ønsker, Herre. Åh, jeg ber Deg, Gud, i dette øyeblikket, at Du må sende Den Hellige Ånd inn i rommet, dette lille, ringe stedet. Det er ikke noe sted som er verdig for Ham å komme. Men jeg ber, Gud, at, på Din egen måte, at Du må sende Ham rett nå inn i rommet. Overbevis sjeler.

²⁷⁴ Som jeg har sagt for en stund siden, Herre, kanskje Du har lagt en snublestein i noens vei, ved disse alterkallene, da det ble tryglet og overtalt folk til å gå opp. Og når vi kommer tilbake neste år, ser vi at de er dobbelt så mye helvetes barn enn de var til å begynne med. Hvordan kan de komme uten at Du overbeviser dem og gir dem syndserkjennelse, den mektige Hellige Ånd?

²⁷⁵ Og jeg ber Deg, Herre Gud, hvis den synderen, som mann eller kvinne, gutt eller jente, er i denne bygningen denne morgenen, at Den Hellige Ånd må komme med en slik overbevisende kraft at tårene vil renne nedover kinnene deres og dryppe inn i deres sjel, Herre, at de fra dypet av sitt hjerte vil tro og ta imot Kristus. Gi det, Herre. De trenger ikke noe alter. Deres

sjel vil være deres alter. Gi det, Herre. Så kommer de helhjertet til Deg, og sier: “Jeg ønsker nå å bli døpt i Jesu Kristi Navn, til forlatelse av mine synder, som jeg har omvendt meg fra.” Gi det, Herre. Fyll dem med Den Hellige Ånd.

²⁷⁶ Gi oss evangelister i verden i dag, ikke de som overtaler og trekker, og skaper denominelle barn. Gud, reis Deg opp noen barn. La folket, Herre, begynne å be. Jeg tenker på Kornelius sitt hus. Det hadde aldri skjedd med en hedning før, men de fastet og ba. Og da denne Guds mann, denne profeten, sto der: “Og mens han talte disse ordene, falt Den Hellige Ånd på dem som hørte Ordet.” Gud, gi et slikt møte. “Mens Peter talte disse ordene.” Å Gud, de var klare. De fastet. De ventet. De var oppriktige. De var ikke bare å “ventet”, de “ventet inntil”.

²⁷⁷ Disse apostlene ventet til Gud kom ned iblant dem, og de kunne se Ham og snakke med Ham. De gikk ut med flammende hjerter som kunne sette verden over ende. De var modige, og var på steder der det kunne innebære at de ble halshugget. De sa: “Er det riktig for oss å lytte til dere, eller organisasjonene deres, eller dere denominelle menn? Eller skal vi lytte til Gud? Døm selv.” Og rett etterpå, så snart de var løslatt, gikk de rett ut og forkynte Jesu Kristi Navn igjen. Å Gud, gi oss—gi oss det, Herre.

²⁷⁸ Reis opp for oss denne som Du taler om i Skriften. Salv ham, Herre. Jeg roper etter ham. Send ham, Herre. Å Gud, våre hungrige hjerter gråter. Send ham, Herre, den som vil føre folket tilbake til fedrenes Tro igjen, som vil føre dem bort fra disse denominelle nikkedukkene, inn i en virkelig opplevelse med Gud, slik de fikk på Pinsedagen, en ekte menighet igjen, brennende, med det samme Budskapet, den samme Troen, den samme Læren, den samme Bibelen, den samme Gud med de samme tegn. Reis opp en profet til oss, Herre.

²⁷⁹ Helbred de syke i vår midte i dag, Herre. Det er noen her som er trengende. Jeg ber for dem, Far. Jeg har vært så langtrukken, halt det ut denne morgenen, og det er noen som sitter her.

En kveld, mens apostelen Paulus forkynte hele natten, falt en ung mann ned fra bygningen og ble drept. Han sovnet. Han mente det ikke, men han—han sovnet. Og han falt, og livet hans var borte. Og apostelen ba, og livet vendte tilbake til ham igjen.

²⁸⁰ Å Herre Gud, det er mange her som har falt i sykdom. Og idet vi er langt over tiden da vi skulle ha avsluttet møtet, er det noen som er syke. Å Gud, la den kraften, den—den Hellige Ånd som kommer personlig i en Ildstøtte, som åpenbarer Seg og gjør Seg kjent som Den Han er, og vi tror Ham, la Ham omslutte enhver person her inne i dag. Helbred de syke. Fyll med Ånden. Gi utfrielse på alle måter, Herre, etter som vi har behov for. Fyll våre hjerter med tro, Gud, med udødelig tro, med kompromissløs tro på at vi har SÅ SIER HERREN. Gi det, Herre.

281 Det er Ditt folk, Ditt Budskap, Ditt Ord, Dine tjenere. Og djevelen har ingen makt over oss. Han kan ikke engang ødelegge oss når dette huset blir ødelagt. “For om dette jordiske huset blir ødelagt, har vi allerede ett som venter.” Han kan ikke gjøre oss noe ondt, for alt som er vår fiende er Din fiende, for vi er Dine. Vi er kjøpt for en pris, med Jesu dyrebare Blod.

Derfor, dere djevler som har bundet disse menneskene med sykdom, jeg befaler deg, i Jesu Kristi Navn, å komme ut av alle sammen. Som en Guds tjener, som erklærer dette Ordet for Sannheten, forlat dem. Du har ingen rettigheter. Alt som du noen gang hevdet å ha, ble annullert på Golgata. Og du kan ikke holde på dem lenger.

282 Nå, Gud, gi enhver mann og kvinne, gutt eller jente her inne, tro til å tro det. Ordet har blitt talt. “Hvis du sier til dette fjellet: ‘Flytt deg’, og ikke tviler i ditt hjerte.” “Troens bønn redder den syke.” “Du har det du ber om.” Vi vet det. Vi har den tilliten til Gud. Hvis vi har noen tro i det hele tatt, hvis Gud lever i oss, tror vi det. Og jeg vet at det er slik, Herre. Så, gi det i dag, for sykdom og frelse. Eller, jeg må ha sagt, eller burde ha sagt, frelse først og så sykdom. Gi det, Herre, for sjelen er mer verdt enn kroppen.

283 Men de som, noen ganger, deres sjel er frelst, og denne gamle kroppen tilhører fremdeles satan, og han vet at han vil ta den ved veis ende. Han vil knuse den og sende den tilbake der jordens insekter vil kravle inn i den og fortære den. Men han vil aldri røre den sjelen, for den er Guds dyrebare skatt. Og gjennom det livet, som ut fra et blad, vender det tilbake til Gud som ga det; det vil komme fram i neste periode, med en ny kropp som satan aldri kan berøre. Heller ikke kan alderdom eller noe annet berøre det. Det vil være et herliggjort legeme. Vi ser etter det, Herre. Velsign Ditt folk nå. De er Dine. Og jeg overgir dem i Din hånd. Jeg ber om dette i Jesu Navn.

[Broder Neville gir en formaning—Red.] Glory! Pris . . . [En annen broder gir en formaning.]

284 Det er ikke mitt ord. Det er Hans Ord. Åh, hva vi trenger, denne tiden—denne tiden som vi lever i! Forstår dere ikke, venner, at Gud ikke kommer til store berømttheter? Han bor blant de ydmyke, de små, ydmyke tingene. Du innser kanskje ikke hva som skjer akkurat nå, hva som beveger seg i denne bygningen, hva som beveger seg blant dette folket akkurat nå.

285 Hvorfor sa Ånden, tidligere: “Før Jeg gjorde dem til noe”, gjennom broder Higginbotham, “følg med på dette Budskapet, for Jeg har brakt Det”, *ett eller annet* som det, “for å advare dere om dette som kommer”? Se hva som skjedde.

286 Noen ting, Skriftstedene jeg hadde skrevet ned her, berørte jeg ikke engang, og gikk helt bort fra Dem. Jeg ble ledet ut dit av Den Hellige Ånd. Ser dere? Noen av Skriftstedene berørte jeg ikke engang. Jeg gikk bare i gang med en annen ting, helt og

holdent. En gang iblant, hører jeg noe komme, snur meg rundt og finner ut hvor det var. Ånden taler i alle retninger nå.

²⁸⁷ Åh, folkens, vær ærlig, vær oppriktig. Ikke prøv å støtt dere til . . . Ser dere, dere—dere ser etter noe stort og skinnende.

Når alle profetene, til og med David sa: “Ved Herrens Komme, at hvert fjell ville bli senket, og de—og de lave stedene ville bli gjort høye.” Sa: “Fjellene ville hoppe som små værer, og alle bladene ville klappe i hendene.” Vel, hva trodde folket det ville være, da . . . Jesus kom?

Hva viste det seg å være? En liten, ringe predikant, som ikke hadde noen utdannelse. Som ni år gammel, dro han ut i villmarken, ikke for å bli opplært av mennesker, men for å bli—bli opplært av Gud. Kom ut, og sto med et stykke saueskinn surret rundt seg, med ull over hele ansiktet, lodden over det hele, og håret hengende nedover nakken. Levde ute i villmarken, av markgresshopper, det er gresshopper, ville gresshopper og honning, da han bodde i ødemarken. Og kom, sto i gjørma på elvebreddene, og kunngjorde Messias sitt komme. Og Messias gikk rett ned, en vanlig Mann blant folket, og ble døpt. Og alle profetene erklærte at det var noe av det største som noen gang hadde skjedd, og det var det. Ser dere?

²⁸⁸ De ser etter at noe stort, skinnende noe skal finne sted. Ser dere? Den Hellige Ånd skinner ikke. Den gløder. Glansen er fra verden. Gløden er fra Gud.

Glød over meg, Herre, er min bønn. Ydmyk meg ned. Ta meg, form meg og dann meg. Den levende Guds Ånd, kom på nytt over meg. Form meg, dann meg. Gjør meg til Din Egen, Herre. Bare ta meg.

²⁸⁹ Jeg er like klar over at Kristi Ånd beveger Seg rundt gjennom denne bygningen her denne morgenen. Den Gud som vil dømme verden, er akkurat her nå, like så sikkert som jeg står på denne talerstolen. Det har vært en, to, tre stadfestelser av det, av Ordet, helt nøyaktig det Bibelen sier. Hørte dere at det ble stilt på det tidspunktet, etter det? En, to, tre, alt i åndelig orden, alt i Bibelsk orden. Åh, åpne deres hjerter og forstå. Åh, for en stund, hva kunne skje akkurat nå!

²⁹⁰ De var på en øvre sal, alle i en akkord, ventet. “For de som venter på Herren, skal få ny kraft. De skal stige opp med vinger som ørnen.”

²⁹¹ Ikke bare gå opp dit og si: “Herre, jeg angrer for syndene mine. Nå aksepterer jeg ved tro at jeg har Den Hellige Ånd,” og gå bort.

“De som venter på Herren”, uker, dager, hva enn det er, “skal få ny kraft. De skal stige opp med ørnevinger. De skal løpe og ikke bli slitne. Hvis de går, blir de ikke trette. Lær meg, Herre, lær meg, Herre, å vente.” Vent på Herren.

²⁹² Dag og natt, hele tiden, var Anna i templet, og ba hele tiden, dag og natt. Da de brakte Jesus inn, kom hun inn, blind, gjennom bygningen, beveget seg rundt. En blind kvinne la hendene sine på Ham og lovet Gud. Fordi, i sin fysiske blindhet, i sin ånd, ble hun ledet av Ånden, opp dit hvor Han var.

²⁹³ Der ventet Simeon på Ham, bak i bønnerommet bak der, da han visste at han hadde et løfte, ved Den Hellige Ånd, at han ikke ville dø; en gammel mann, åtti, nesten nitti år gammel. Og han ble . . . fortalte folket åpent: “Jeg kommer ikke til å se døden før jeg ser Messias.” Og i det samme øyeblikket, en liten Baby . . .

Hva var Han? Ikke en kjendis, alle vaktene sto på vakt da de brakte Messias inn, pakket inn virkelig søtt og fint, og vakkert og krydret, og parfymert som små babyer som kommer for å bli innviet. Men en liten mor som hadde blitt talt ondt om, sa: “Hun fikk en Baby, utenfor ekteskapet.” Innpakket i svøp, åk, tøy fra okseåk svøpt rundt Ham, gikk opp gjennom bygningen, og alle holdt seg på avstand fra Ham.

Men her kom den lille gjengen, den lille gruppen. Anna, var den ene. Simeon, den andre, gikk ned gjennom køen, uten å vite når han kom til å kaste sine øyne på Det. Og løftet hendene sine og sa: “Herre, la Din tjener dra herfra i fred nå, ifølge Ditt Ord, for mine øyne skuer Din frelse.” Hmh. Ser dere? Ikke noe stort, skinnende. En glød; og selv om det ble talt ondt om det, var det et tegn.

²⁹⁴ Og, i dag, blir tegnet talt ondt om. Det har ikke noe samarbeid. Det—Det . . . Det blir talt ondt om, og kalt alt mulig. Men det er et tegn som er oversett, et tegn som blir talt ondt om. Bibelen taler om det: “Et tegn, som blir spottet.”

²⁹⁵ La oss huske dette mens vi reiser til våre hjem. La aldri dette Budskapet dø fra hjertene deres. Hva enn du gjør, ikke gjør det. Grunn på Dette, dag og natt. Og be, dag og natt, om at Gud må reise opp Sitt vitne nå. Vi er klare, for jeg tror snart, at tiden ikke skal være mer. Vi kommer . . .

²⁹⁶ “Hvordan, når vil det skje, broder Branham?” Jeg vet ikke. Kanskje i dag. Det kan skje i morgen. Hvis det ikke skjer i dag, vil jeg se etter det i morgen. Og det kan skje i år, neste år, ti år. Kanskje tretti år, jeg vet ikke når det vil skje. Men jeg sier, fra nå av, vær forberedt hvert øyeblikk.

²⁹⁷ Og ikke bare slå deg til ro med noe vanlig. Ikke gjør det. Hvil deg ikke, dag og natt, før du har snakket med Gud. Hold deg unna fanatisme. Bli ikke revet med av følelser. Ikke gjør det. Det er det som bringer fram så mye radikalt og gjør folk redde for det, ser dere, er på grunn av den radikale fanatismen. Slå deg ikke til ro med det; ikke i det hele tatt. Bli rett der til du snakker med Gud. Når alt kommer til alt, er det din sjel, og du er den som skal tilbringe Evigheten der ute. Og vær sikker på at du ikke bare håndhilser og siterer en trosbekjennelse, eller—eller tar imot noe

ved tro. Ikke gjør det. Snakk med Gud. La Gud snakke til deg, og se hva som skjer med deg. Følg med på ønskene dine og hva som skjer, da vil du vite om du snakket med Gud eller ikke.

²⁹⁸ Til dere som har kommet til tro på Ham denne morgenen. Til dere, og jeg—jeg snakket om alterkall. Vet du hvordan de gjorde det i Bibelen? “Så mange som trodde på Herren, så mange som trodde på Herren, ble døpt i Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse.” Hvis du aldri har . . . Det var aldri alterkall før. De fikk ikke folk til å komme opp. Når du gjør det, får du alt mulig. Her er en kar som kommer opp til alteret, med arrogant framtoning, og kneler ned, fordi noen prøvde å få tak i ham. Det—det—det blir dobbelt så vanskelig for deg å få tak i ham igjen. Ser du? Og hva gjør du? Du får alt mulig i det. Og Jesus sa: “Alle Faderen har gitt Meg, vil komme til Meg.” Hold deg til det Ordet. Gud vil gjøre resten av det. Det er riktig. Det er riktig. Gud vil gjøre resten av det.

²⁹⁹ Gud velsigne dere. Jeg håper å se dere igjen i kveld, håper, hver og en av dere som kan. Jeg vet at mange av dere bor langt unna. Jeg vil være her, i kveld, for å høre min broder, hvis det er Guds vilje. Jeg ønsker ikke å ta begge budskapene hans.

³⁰⁰ Og—og broder Neville er en vennlig Guds mann. Og jeg vet, jeg vet hvem . . . Når jeg hører ham forkynne, vet jeg at det kommer direkte fra hans hjerte. Jeg vet det. Og broder Neville, som han sa her om kvelden, i den kommentaren, sa at jeg hadde kommet med en uttalelse: “En dag vil jeg døpe ham i Jesu Navn.” Jeg gjorde det. Hvorfor? Jeg så oppriktigheten og ærligheten i ham. Jeg visste at om han . . . noen gang kunne bli gitt ham, og så at han . . . og han—han virkelig kunne se Det, og hans øyne bli åpnet, ville han ta imot Det. Jeg ventet, og sa til menigheten: “Vær ikke bekymret, den metodistpredikanten vil komme uten tvil.” Og her er han i dag, en pastor i tabernaklet, så trofast i arbeidet som bare det, i Budskapet. Han tror Gud. Og jeg vet, når jeg hører noe som kommer fra broder Neville, så vet jeg at det er ekte, kommer fra Gud, fordi han er den slags mann.

³⁰¹ Jeg har lagt hendene mine på lommebøker dere her, som har blitt bedt over. Stoler på at hver og en av dere har mottatt en velsignelse fra Gud. Stoler på at Gud er i ditt hjerte.

³⁰² Vi—vi kommer ikke hit for—for å få en velsignelse fra Gud, så mye, som vi kommer hit. Hver dag vi tar et åndedrag, får vi en velsignelse fra Gud. Det vi kommer hit for å gjøre, er en rettesettelse, for å skjære av, for å omskjære våre hjerter, og å komme innfor Gud, og å tro Gud av hele vårt hjerte.

³⁰³ Husk Herrens Ord. Og glem ikke, og unnlatt ikke å gi akt på et sant tegn, sendt fra Gud.

Og så skal jeg gi møtet over til broder Neville, la ham si hva enn han ønsker å si.

[Broder Neville sier: “Jeg er sannelig, du store, jeg sier deg, jeg har visst at Gud stadfestet det vi forventet i begynnelsen av møtet. Når jeg ser over alle disse ansiktene, denne morgenen, så vet jeg at det har vært godt at dere har vært her, og det har vært godt at jeg har vært her, og jeg skulle være her, og dere skulle være her. Oppdraget ditt er blitt utført på en korrekt måte, hvis du anser det for å være slik. Det du har denne morgenen, det har du, fordi du har mottatt det fra Gud.]

[“Og straks skal vi ha dåpsmøte, etter dette. Og broder Willard Collins vil forrette i dåpsmøtet, og vi har to eller flere kandidater. Og vi ønsker å se hundre kandidater for dåp i Jesu Kristi Navn, denne morgenen.”]

Amen!

[“Bestem deg for å vise din tro på en manifestert måte. Tro er aldri arbeid. Tro, talt om, er ikke bra. Men tro, demonstrert, er Bibelens ordning.”]

Amen! Det er riktig.

[“Ved lydighet, kan tro bli demonstrert. Må Gud gi hver den, denne morgenen, som er her, som er innstilt på å gjøre det, må dere komme. Hvis dette er, hvis dette er litt utenfor det du hadde planlagt, eller kanskje du hadde en avtale å holde, eller noe, hvis du har råd til å utsette det, og gå gjennom denne lydighetshandlingen, tror jeg, som deres ringe broder i Kristus, og som en medarbeider sammen med Guds profet, tror jeg det ville—det ville være ditt beste valg, å ta den avgjørelsen nå.”]

Gud gi det!

[“Og gi at du vil komme, og ta din plass blant de andre som skal bli døpt, slik at du kan være i denne rekken, som utgjør den lille flokken. Åh, det er fantastisk, er det ikke? å være en av Hans, og å være i henhold til Hans Ord. Skal vi alle stå sammen, idet vi gjør oss klare til å avslutte.]

[“Neste søndag vil broder Branham være tilbake hos oss igjen. La oss huske den kunngjøringen. Han sa han ville være her nede i kveld, men han sa ikke at han ville forkynne. Men mitt ønske er alltid, at han vil gjøre det. Og han trenger ikke å være redd for hvor jeg står i det. Mitt ønske er helt sikkert, da jeg vet at Budskapet og kallet, tjenesten han har, er et stort behov i denne siste tid. Jeg gir plass, når som helst.]

[“Jeg vil si dette i nærvær av folket og ham: Jeg gir med glede plass, når som helst, i ethvert møte, for dette viktige Budskapet som jeg tror, fordi Gud talte gjennom to av oss, denne morgenen, som et tegn på dette. Og jeg er henrykt over å ha privilegiet av å bare kunne være en som kan gi plass til ham.]

[“Og jeg ville, i kveld, at jeg ville være glad for å, hvis vår broder, og Guds tjener og profet, var så innstilt på å gjøre det, vil jeg med glede gi plass til ham. Bare på hans ord, hva enn han

føler. Men, han har talt, og vi vil bare legge avgjørelsen av det hele i den Allmektige Guds hender.”—Red.]

³⁰⁴ Du kunne ikke be om noe vennligere, kunne du, fra en ekte broder? Grunnen til at jeg . . . Ser dere, venner, jeg—jeg vet at dere elsker meg. Dere elsker broder Neville. Dere elsker hele Guds folk. Vi elsker hverandre. Hvis det var en tid da vi burde elske hverandre mer, er det i dag. Vi skulle være så nær hverandre, broder, at vi bare . . . Vi skulle være mer enn ekte blodsbrødre og -søstre. Det er kjærligheten som burde være i våre hjerter for hverandre, den største ærbødighet og respekt. Og jeg liker det. Jeg liker den ekte tingen.

³⁰⁵ Og her, broder Neville, og broder Higginbotham, broder . . . Jeg tror det var broder Funk, det hørtes ikke engang ut som ham, som ga det budskapet bak der. Som kom . . . de kom fra Gud, disse budskapene, venn, det gjorde de virkelig. Alle som har en åndelig skjelning, vet det.

³⁰⁶ Men her er hva det er. Da jeg kom, jeg—jeg liker broder Neville så mye at jeg tenker dette, ser dere. Jeg—jeg liker ikke å si noe uten at jeg virkelig har noe fra Gud å fortelle dere. Ser dere? Og jeg fikk dette—dette på mitt hjerte, for omtrent to eller tre dager siden, og jeg fikk ikke sett så mye på det før i går kveld, slo opp noen få Skriftsteder. Det er grunnen til at jeg kom for å overbringe det. Det er løftet av mine skuldre nå. Ser du? Hva enn du gjør med det, det er opp, det vil være opp til deg, ser du. Men det er løftet av mine skuldre.

³⁰⁷ Men, broder Neville og jeg, vi er akkurat slik. Hvis jeg kommer ned hit, bare for å—bare for å tale en gang, og noe slikt, og broder Neville hadde et budskap fra Gud, så ville jeg satt meg rett ned. Ja, sannelig. Jeg ville gi plass til Guds budskap, alltid. Ser dere? Det er slik vi gjør med hverandre. Og det er grunnen til at jeg sier at jeg vil . . . Hvis—hvis Gud ikke gir meg noe, så, kanskje, bare for å tale, og hvis Gud gir broder Neville noe, og jeg er her rett på talerstolen, søndag morgen, søndag kveld, når enn det er, broder Neville ville bare, han ville vært en slik broder, at han kom til meg og sa: “Broder Branham, jeg tror du er Guds tjener, men Herren har bare gitt meg et budskap.” Du ville gjort det, ville du ikke? [Broder Neville sier: “Amen.”—Red.] Ja, sir.

³⁰⁸ Jeg ville gjort det samme med ham, hvis han skulle tale. Jeg ville si: “Broder Neville, vil du unnskyldte meg? Gud har gitt meg et budskap. Jeg må si det til folket, akkurat nå.” Og han, broder Neville, ville gå rett ut av veien; enten det er han eller meg det gjelder. Ser dere? Det er slik vi gjør det. Og så hvis vi, hvis jeg ikke har noen bestemt ting, så jeg . . .

³⁰⁹ Jeg bare elsker å høre ham forkynne. Jeg hørte ham. Hvor mange hørte ham sist søndag kveld? For et fantastisk budskap, sier jeg dere. Det hang rett sammen med det som ble sagt på morgenen.

Og folkens, jeg sier dere, dere har nok Guds Ord til at dere sannelig skulle leve rett og være rett.

Gud velsigne deg nå, broder Neville.

61-1112 Et sant Tegn som er oversett
Branham Tabernacle
Jeffersonville, Indiana USA

NORWEGIAN

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org